

Giới thiệu Truyền Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ

Trong một thế giới hắc đạo có ba người thiên tài khi chưa tròn 20 tuổi, tuổi nhỏ tài cao khi đôi tay đã nhuộm đầy máu tươi được thể hiện dưới bộ truyện Truyền Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ của tác giả Tề Hy Từ.

Cô_ Tề Từ Hy (Hwang) 17t: là sát thủ lãnh huyết trong tổ chức. Lãnh đạm - lạnh nhạt - tàn nhẫn - thị huyết. Nhỏ_ Hàn Thiên Băng (Hea Mi) 17t: chuyên gia vũ khí kiêm quân sư của nhóm. Là trẻ mồ côi được ba mẹ cô nhận nuôi và đào tạo. Nó_ Giang Nguyệt Điệp (Rin) 17t: là thần y của giới hắc đạo. Chỉ cần nàng muốn... cho dù diêm vương cũng không đòi mạng được. Cũng giống như Thiên Băng, nó được ba mẹ cô nhận nuôi và đào tạo. Tất cả đều giết người không chớp mắt bàn tay nhuộm đầy máu tươi.

Nhưng lại vô tình xuyên không về thời cổ đại sẽ là bắt đầu hay kết thúc khi rơi vào đúng vị trí của các cô khi còn ở thế giới hiện đại tình yêu sẽ tìm đến các cô hay không sẽ như thế nào mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên

Truyện kỳ ba vị tiểu thụ

Tác giả: Tề Hy Từ

Chương 1:

Rầm! rầm! rầm! _từng tiếng động khủng bố vang lên

- HEA MI_ sau đó là tiếng hét oanh trời khiến gà chó hoảng sợ, chim chóc tán loạn

- Hwan._g_ tiếng nói mang đầy vẻ sợ hãi nhưng cũng chứa thập phần buồn ngủ

Một buổi sáng ở biệt thự số 03 diễn ra như thế!!!

- Hea Mi! cậu có biết rằng hôm nay chúng ta phải về Nhật không?_ cô lạnh giọng, tay cầm một ly cà phê đen nguyên chất

- Hehe! Mình quên mất_ Nhỏ gãi đầu cười trừ nhưng cũng không quên cầm chiếc bánh rán trên bàn

- Mình đi lúc nãy giờ vậy Hwang_ một tiếng nói vô cùng dễ thương vang lên. Phía chân cầu thang là một cô gái có gương mặt trẻ con nhưng lại vô cùng lãnh đạm

- 8.00_ Cô nhàn nhạt trả lời rồi cúi xuống thổi đi làn khói bốc lên từ ly cà phê đen.

Sâu trong ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng, cô có dự cảm không tốt về chuyến đi lần này. Dự cảm của cô ... luôn luôn chính xác

- Hwang, rõ ràng Rin cũng dậy trễ mà_ nhỏ phồng miệng tỏ vẻ bất công

- Hôm qua nó làm việc đến 3h sáng mới ngủ, còn cậu thì sao???_ Sự lo lắng trong ánh mắt vẫn còn nhưng cô cố gắng nghiêm giọng. Che giấu vẫn luôn là sở trường của cô

- Á! ờ..._nhỏ nín hóng nhưng vẫn còn ảm ức, nhỏ chỉ cố gắng đọc hết bộ Vương phi 13 tuổi thôi mà...

- Chuẩn bị đồ đi!!!_ vẫn cái mặt lạnh tanh, cô đi lên lầu bỏ lại đằng sau cái vẻ mặt như ăn phải khổ qua của nhỏ

5' sau, tại sân bay riêng của khu biệt thự số 03, một chiếc Boeing cất cánh đến Nhật Bản mà không biết rằng, chuyến bay này sẽ bắt đầu một chuỗi các vận mệnh của bọn họ.

- Hwang, chúng ta đang chơi vui mà, tại sao phải về Nhật chứ???_ nhỏ chán nản cầm trên tay cuốn tiểu thuyết xuyên không mới cóng

- Không biết!_ cô cũng lạnh giọng, đây là lệnh của Pama, cô có cãi cũng không được.

Đúng lúc đó thì BÙNG!!! Phía đuôi máy bay nổ lớn, cả 3 người sững sốt, này là...

-Chết tiệt! RIN! HWANG!!! BÙM!!!!!!

Chiếc Boing nổ tung, các mảnh vỡ bắn ra tứ tung, tia lửa như pháo hoa bùng sáng cả một góc trời nhưng đằng sau khói lửa cuộn cuộn là một hố đen kì dị từ từ biến mất như ... chưa từng tồn tại...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: 1 năm sau

Chương 3:

1 năm sau:

* Tại Vọng Linh Đảo:

- Âm! âm! âm!_ từng chưởng lực bay ra đập vào vách núi tạo nên một trận rung chuyển khủng khiếp

- Nha đầu! ngươi lại tiến bộ_ lão già tóc bạc đứng một bên mà cảm thán.

Chỉ trong 1 năm mà nha đầu này tiến bộ vượt bậc kinh người, ngay cả lão cũng không thể sánh bằng. Nếu lão mà không có được nội công trăm năm do sư tổ ban cho thì có lẽ bây giờ, lão đã bị nha đầu này đánh bại. Nhưng mà lão không chán ghét ngược lại, lão rất lấy tự hào vì đã có một đồ đệ tài giỏi như vậy. Lão nghĩ, có lẽ... đã đến lúc rồi.

- Nha đầu, ngươi lại đây!_ khi cô đến gần lão thì bỗng dừng lão điểm huyết đạo của cô, không cho cô cử động.

Cô chỉ cảm thấy, một luồng khí vô cùng dễ chịu nhưng lại có nội hàm kinh người đang từ từ chảy trong người cô. Nội lực ... không ngừng tăng lên. Một lát sau, lão buông tay cô ra:

- Nha đầu, đã đến lúc ngươi đi ra ngoài rồi. Vì sư tằng ngươi công lực trăm năm của ta, đây là “huyết long lệnh”, ngươi đã biết được thân phận của ta, nay ta truyền lại cho ngươi. Ra ngoài nhớ bảo trọng_ lão cầm một tấm lệnh bài màu đỏ như máu có khắc một con rồng đưa cho cô rồi cười hiền từ.

- Sư phụ! Ngươi_ cô kinh ngạc, sư phụ truyền công lực trăm năm cho cô... vậy còn ngươi???

- Đồ đệ ngoan! Ta không sao, chỉ là muốn nghỉ ngơi một thời gian tại Vọng Linh Đảo thôi! Ngươi không phải còn muốn tìm người bạn thân của ngươi sao? Đi đi_ Lão vuốt vuốt chòm râu

- Đồ đệ đa tạ sư phụ, trước khi đi, xin người nhận của con một lạy_ chẳng để lão nhân từ chối, cô đã quỳ xuống, đúng theo quy tắc cổ xưa mà lạy. Cô... trước giờ vẫn chưa từng quỳ lạy ai... cho dù ba mẹ cũng vậy. Nhưng sư phụ là người cứu rỗi cho cô ở thế giới này, đối với cô, sư phụ... là người đầu tiên và cũng là người duy nhất cô kính trọng... ở Thế Giới này.

----- ta là phân cách tuyến -----

· Tại doanh trại Thượng Hoàng Quốc:

Tiếng trống thùng thùng ra trận khiến cho hàng vạn binh sĩ sôi sục. Sự hiếu chiến của họ giờ đây như được vụng dậy, không khí vô cùng hùng vĩ, tiếng la hét, tiếng hò reo của hàng vạn binh sĩ hòa vào như một bài ca khải hoàn.

Thùng! Tiếng trống vừa dứt, cả quảng trường im lặng như tờ, lộc cộc... lộc cộc... tiếng vó ngựa vang lên khiến cho chúng binh sĩ đứng nghiêm trang tách ra làm hai. Một hàng ngựa tiến vào, dẫn đầu là một nam tử còn trẻ, mặc áo giáp màu bạc, khuôn mặt lãnh đạm, mày kiếm nghiêm nghị - Tứ vương gia – Thượng Quan Khương. Bên trái hắn là một vị tướng quân to con, khuôn mặt hung dữ hung những người trong doanh trại đều biết, hắn là một vị tướng quân tốt bụng. Bên phải Thượng Quan Khương là một cô gái mặc áo giáp màu đỏ rực, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, mái tóc đen nhánh được túm lại bằng dây da. Một cô gái làm gì ở đây??? Không sai! Đó chính là nhỏ. Mà ngạc nhiên là toàn bộ tướng sĩ không hớ hể lấy nửa lời, ánh mắt lạnh của nhỏ quét tới đâu, người trong tầm mắt như là bị nhốt trong hầm băng ngàn năm – lạnh lẽo vô cùng.

1 năm qua, nhỏ đã chứng minh cho toàn bộ tướng sĩ ở đây thấy... nhỏ... không dễ chọc. Chưa tính “âm khí kì lạ” mà nhỏ mang theo.

Ai mà dám hỏi đã có ai trong doanh trại dám cãi lời chủ thượng chưa?

Nếu là trước kia, bọn lính nhất quyết không thì bây giờ lại gạt đầu lia lịa mà trả lời “Quân sư đây”

Ngươi có tin được rằng một nữ nhân lại là người sáng tạo ra “Hỗ quyền”, có tin được nữ nhân kia là “quân sư” tài giỏi khiến cho quân đội Thượng

Hoàng đánh đầu thắng đó, có tin được rằng “Hậu doanh” nổi tiếng là do nhờ huấn luyện... Chắc chắn là không

Nhưng một năm qua, bọn họ (tướng lĩnh) đã không còn không tin những điều ấy, bởi lẽ... người chứng kiến...chính là bọn họ.

- Ngày hôm nay, là ngày quyết định, chúng ta sẽ san bằng quân đội Phương quốc. _ tiếng nói hùng hồn của hấn vang lên, còn có thêm nội lực làm cho nó vang vọng trong tai mỗi người đến 2 ba lần

- Ngày hôm nay chúng ta sẽ làm gì? _ Hấn hỏi lại, âm lượng tăng cao thêm một chút

- Đánh bại Phương Quốc...đánh bại Phương quốc _ tiếng nói của hàng vạn binh lính vang lên làm rung chuyển cả một vùng trời đất.

Chỉ một lát nữa thôi, họ làm cho cả đại lục nghiêng ngả khi san bằng một đội quân hùng hậu như Phương quốc. Và từ đây, cái tên của vị vương gia trẻ tuổi và vị quân sư tài hoa được ghi vào sử sách như để minh chứng cho một kỷ ức hào hùng.

----- ta là phân cách tuyến -----

· Tuyết Hoa thành tri phủ huyện:

- Tiểu thư...tiểu.....thư.....cách....cách....của..._ một cô bé chỉ mới 13 – 14 tuổi hấp tấp chạy vào

- Liên nhi bình tĩnh nói cho ta xem nào _ nó nhàn nhã ngồi uống trà, tiện thể đưa cho cô bé tên Liên nhi một cốc trà.

- Tiểu thư là cách của tiểu thư khiến cho ruộng không còn bị cạn nữa. Năm nay bội thu gấp ba, gấp bốn lần năm trước khiến cho mọi người đều vui mừng. Lão gia cười đến mặt nở hoa luôn rồi kia _ Liên nhi phản kích

- Ủm! _ nó vẫn nhàn nhã thưởng thức trà

- Tiểu thư!!! _ Liên nhi hét lên

- Hử? _ nó nâng mắt đáp lại

- Người có nghe em nói ko vậy??? _Liên nhi phồng miệng

- Có mà _ nó đáp lại

- Hử... mà lão gia nói là Thừa tướng đương triều sẽ đến đây đây

- Kệ hấn _ nó nhón nhơ đáp lại để Liên nhi tức đến nổi mặt mày đỏ lên

- Trời ơi! Tiểu thư của tôi ơi, hấn là Nam Cung Thần đấy, là một trong tứ đại công tử của Thượng Hoàng quốc đấy _ đôi mắt của Liên nhi sáng lấp lánh

- Đó là việc của hấn _ nó lười biếng ngồi dậy, đuổi người rồi ra xích đu nằm đọc sách.

Đã 1 năm kể từ khi nó xuyên đến đây, nó có phụ thân, có mẫu thân và có một tỷ tỷ. Nó có...một gia đình nhưng nó rất nhớ Cô và nhỏ...

Kể đi cũng phải kể lại, từ ngày đến đây, nó chính thức trở thành sâu lười suốt ngày chỉ ăn với ngủ. Lâu lâu lại ngó qua công việc của phụ thân rồi thuận miệng nói vài cách. Tri thức không lỗ của thế kỉ XXI từ lâu nó đã tiếp nhận không ít bây giờ vận dụng vài cái, thu lại thành công đến không ngờ.

- Muội muội _ một giọng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Một cô gái mặc hoàng y bước vào, mái tóc búi lại đơn giản, khuôn mặt không phải là khuynh thành nhưng lại thập phần tao nhã chạy vội về phía nó.

- Tỷ!

- Tiểu Điệp, đi chơi đi _ cô gái kéo tay nó lắc lắc

- Thanh tỷ, người từ từ ta thay đồ đã chứ _ nó lắc đầu thờ dãi

- Được! được! muội mau lên a!

1 khắc sau, bước ra khỏi phòng là một vị nam tử vô cùng anh tuấn, thanh y khoát lên người “hấn” như để tô điểm thêm vẻ đẹp của mình. Thanh Thanh há hốc mồm

- Điệp...điệp....muội...muội _ tay run run khó tin chỉ vào nó

- Đi thôi, nó đáp lại, thuận thế ôm eo Thanh Thanh rồi phóng ra khỏi tường. Bao năm qua tuy không học đc võ công gì tốt nhưng đối với khinh công thì nó cực có thiên phú, phóng qua tường của Tri phủ huyện chỉ là chuyện bình thường.

- Điệp...

- Gọi ta là Ngao_ nó cất lời

- Ân! Ngao chúng ta đi đâu???

- Tùy tỷ_ Thanh Thanh nghe thấy thế liền hớn hờ oa lên rồi chạy khắp nơi làm nó đau đầu... bữa nay... về trễ rồi đây.

Đúng lúc đó, một hắc y nhân xuất hiện ngay bên cạnh nó

- Công tử, có người đến Nhã Các làm loạn_ tên hắc y nhân cung kính

- Cứ làm theo quy cũ, Diệt!_ nó nhàn nhả nói như thể kiểu câu ‘Hôm nay trời đẹp nhỉ?’

Tên hắc y nhân như thể đã quen rồi, hấn dạ vâng rồi nhanh chóng biến mất. Trong con ngươi đẹp lóe lên tia sáng lạnh... Hy... Băng... một chút nữa thôi... đợi ta một chút nữa thôi...

- Ngao!_ tiếng nói của Thanh Thanh cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, khuôn mặt trở lại vẻ lãnh đạm rồi cất bước đến chỗ của thiếu nữ mặc hoàng y

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gặp lại

Chương 4:

Tại Phong Thành: Phong Thành là nơi tiếp giáp giữa Thượng Hoàng Quốc và Phụng Quốc, là nơi thường xuyên xảy ra chiến loạn giữa hai quốc gia. Nơi đây luôn hoang vắng, chỉ có những thương nhân lâu lâu lại dừng chân ghé lại, dân cư thưa thớt đến không tưởng. Hầu hết mọi người đã được di tản đến nơi an toàn hơn.

Lúc này, trên con phố thưa thớt, một con ngựa điên cuồng chạy, những người trên đường nhanh chóng tản ra 2 bên để khỏi bị lây vạ. Nhưng lại có một đứa bé mới chập chững biết đi chạy ra giữa đường, nơi mà con ngựa kia chỉ cách bé vài thước.

- Con trai!_ một phụ nữ trung niên hét lên rồi lao tới ôm trọn cậu bé vào lòng.

Mọi người không đành lòng nhưng cũng chẳng làm được gì, có người còn ôm mặt quay sang chỗ khác, không dám nhìn.

Bỗng, một bóng đỏ cùng đen lao tới, cái bóng đỏ ôm trầm lấy 2 người rồi lao ra, còn cái bóng đen phát tay một chưởng, chưởng khí bắn ra làm con ngựa bay ra xa và chổng vó lên trời. Mọi người đều kinh ngạc trước hiện cảnh (hiện tại khung cảnh)

- Cảm ơn ân nhân, cảm ơn ân nhân_ người mẹ rồi rít bẻ đứa trẻ lên cảm tạ cô.

- Không có gì_ nói rồi cô nhìn lướt qua bóng áo đen, nhún nhẹ rồi bay đi mất.

Nếu không phải người mặt áo choàng đen ở đây thì họ còn tưởng rằng, tất cả vừa nãy chỉ là mơ. Chỉ là mơ thôi...

Còn hấn quay đầu nhìn lại hướng nàng đã đi, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia sáng rồi cũng phóng đi.

· Khách điểm Tân Pha – Phong Thành:

- Tiểu nhị, một phòng Thượng hạng chữ Thiên_ Cô bước vào, mặc kệ những ánh mắt tò mò nhìn mình mà đến nói với tiểu nhị.

- Khách quan, có ngay a, xin ngài đi theo tiểu nhân_ tiểu nhị liền hấp tấp đưa cô đến phòng chữ Thiên số hai rồi cáo lui

- Này! Ngươi biết gì không? Quân ta có một vị quân sư đa tài quái dị đó

- Chuyện gì?_ người kia cũng hóng hót

- Nghe nói vị quân sư đó có 1 ám khí rất lợi hại a, bách phát bách trúng....._ Tên đó tuôn một tràng

Bước chân của cô khẽ dừng lại, nhưng rất nhanh, cô lại đi tiếp. Đến phòng, cô bỏ áo choàng màu đỏ ra, mái tóc dài được cột lên gọn gàng. Khẽ nằm xuống giường, cô suy nghĩ lại những lời mà tên kia vừa nói

“ám khí màu đen, bách phát bách trúng, chói tai, đồng...???”

Trong đôi mắt cô lóe lên sự hưng phấn, choàng áo choàng màu đỏ lên, mở cửa sổ rồi bay vút trong màn đêm hướng về phía doanh trại. Ở đằng sau không xa, một bóng đen vút đi theo hướng của cô, ánh mắt hần trăm ngăm nhưng không thể nhìn thấu được. Cả hai bóng dáng lao vút đi... để lại đằng sau một bóng đêm bao trùm... yên tĩnh.

Đêm – vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh trăng và tiếng côn trùng réo rắt. Trong doanh trại của Thượng Hoàng quốc:

- Oáp! Thật mệt _ nhỏ chẳng giữ hình tượng mà ngáp dài

- Mai sẽ về Thượng Hoàng quốc _ Hần nhìn qua nhỏ, ánh mắt lạnh chứa một tia cưng chiều khó thấy được

- Ân! _ nhỏ chếp miệng rồi ngồi dậy đi về lều của mình bỏ lại một đồng bản đồ, nhỏ... thật lười.

Soạt! mới vén trướng lều lên, nhỏ đã hết hồn

- Oaaaa _ nhỏ hét lớn rồi ôm lấy người mặc áo choàng đỏ đang ngồi bên trong.

Còn hần đang ngồi ở lều bên kia, vừa nghe tiếng hét của nhỏ đã tức tốc chạy qua. Trướng màn vừa vén lên thì thấy nhỏ đang ôm một người lạ mặt. Trong lòng không hiểu vì sao mà dâng lên một cổ cảm giác khó chịu, liền suất ra một trướng

- Hần đàn _ trướng khí âm âm lao tới khiến nhỏ giật mình, chưa kịp làm gì thì cô đã xuất ra một chưởng để đỡ. 2 chưởng chạm nhau liền triệt tiêu hoàn toàn. Hần giật mình đánh giá lại người trước mắt

- Tiểu Hy, tiểu Hy không sao chứ _ nhỏ vội vàng sờ soạng khắp người cô rồi quay lại _ cái tên đáng ghét kia, sao ngươi dám đánh Tiểu Hy của ta hả???

Lừa giận trong lòng hần lại bùng lên, một tay túm lấy nhỏ đang ôm cô mà kéo ra nhưng nhỏ lại bám lấy áo choàng của cô. Roẹt! chiếc áo choàng bị xé làm đôi rớt xuống. Để lộ bên trong một thiếu nữ mặc Hồng y, khuôn mặt khuynh quốc đang nhú lại. Mái tóc đen cũng bị xõa ra dài đến tận thắt lưng. Đẹp... vô cùng đẹp. Mĩ... mĩ đến mê người...

Nhỏ thì tròn tròn mắt còn hần thì há hốc mồm không thể nói thành lời. Bóng đen núp ngoài kia thì đồng tử chột co lại, biểu cảm khó tin nhìn người thiếu nữ ở trong lều kia. Ánh mắt hần chợt xuất hiện một tia thâm thúy và chắc hần cũng không để ý rằng, khóe môi của mình không tự giác câu lên một nụ cười nhẹ. Nhún nhẹ chân, hần biến mất vào màn đêm yên tĩnh.

Còn cô, tâm trạng hiện giờ của cô rất tồi tệ. Nghe tên ở khách điểm nói xong, cô đoán rằng vị quân sư mà hần nhắc đến chính là nhỏ nhưng vừa đến quân doanh, tìm được lều của nhỏ thì lại bị nhỏ ôm chặt rồi còn bị tên nam tử kia đánh cho một chưởng, may mà cô đỡ kịp. Chưa hết, chiếc áo choàng màu đỏ mà cô yêu thích lại bị hai người này xé rách... tâm trạng của cô lúc này... không thể dùng lời để tả lại được.

Nhỏ biết ý liền cười hi hi, hất tay hần ra rồi kéo nó lại ngồi xuống. Nhỏ biết hoàn cảnh hiện tại của mình, nếu lỡ tay chọc cho cô phát điên nữa thì thôi... chắc nhỏ cũng không thấy được mặt trời vào ngày mai đâu.

- Tiểu Hy, bình tĩnh, mình rót trà cho cậu _ nhỏ nở một nụ cười nịnh bợ, phớt lờ khuôn mặt hóa đá của tên kia.

- Này tiểu Hy, mình tìm được Thường Vân rồi _ nhỏ quyết định ra con át chủ bài của mình, thành công làm cô khựng lại động tác uống trà của mình.

- Ngày mai đi cùng mình đi, chúng ta gặp Thường Vân, tiện thể tìm Rin luôn _ nhỏ năn nỉ

- Ân! ở đây xưng hô tên thật của mình đi _ cô đáp lại, ánh mắt liếc qua tên tướng quân và nhỏ. Trong mắt có một tia thâm thúy hiểu được.

- Vậy tối nay ngủ cùng mình nha _ nhỏ nói rồi liếc một cái sắc bén qua hần. Hần chợt nhận ra mình thất thố rồi cũng cáo từ về lều của mình.

- Ân! _ nói rồi cô cũng nhờ nhỏ nói với một tên lính mang ngân lượng đến trả cho Khách điểm Tân Pha giữ cô.

Nhìn ra phía ngoài trời, tên vừa nãy theo dõi cô chắc là đi rồi. Khó hiểu, hần theo dõi cô làm gì? Cô chắc chắn rằng thân phận hiện tại của mình chưa bị lộ ra, hàng vạn câu hỏi cứ vang lên trong đầu khiến cô choáng váng...

Mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, cô muốn nhìn thấy 4 người bạn họ lại ở bên nhau như trước kia... một lần nữa.

Trong hậu viện, tên hắc y nhân vừa nãy theo dõi cô cung kính thông báo với nam tử mặc trường bào màu đen trước mặt.

- Nữ nhân? Trước đừng gây thêm động tĩnh gì nữa?

Tên hắc y nhân cung kính rồi thối lui ra khoảng đêm yên tĩnh mà không để ý rằng khóe môi của chủ tử mình gợn lên một nụ cười tuyệt mĩ.

- Nếu nàng là người đó, thì hãy coi chừng ta đi! _ nhưng nhìn kĩ lại nụ cười mới nhận ra, nụ cười tuyệt mỹ ấy mang theo cả vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nam Cung Thần

Chương 5:

Sáng hôm sau, toàn quân dỡ trại trong niềm hân hoan. Họ đánh bại được Phương Quốc, họ là niềm tự hào của Thượng Hoàng quốc... Cô cười một con hắc mã, bên cạnh là nhỏ cười một con bạch mã còn hắc cười một con Bạch mã giống nhỏ. Hắc đi đầu tiên còn cô với nhỏ đi sau hắc một tý. Đoàn người đi đến đâu cũng nhận được sự chào đón, hoan nghênh của người dân.

-----ta là phân cách tuyến-----

· Tuyết hoa thành tri phủ huyện

Không khí nơi đây vô cùng náo nhiệt, không phải vì đoàn quân mà vì hôm nay, cả phủ đón tiếp vị thừa tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thượng Hoàng Quốc – Nam Cung Thần.

Từ sáng sớm, trên dưới phủ đã loạn thành một đoàn. Các nha hoàn thì thi nhau dọn dẹp nhưng lâu lâu cũng liếc mình trong gương xem mình đã đẹp chưa. Nếu được thừa tướng đại nhân nhìn trúng thì có thể được đổi đời.

Còn tri phủ thì lo nhìn lại tất cả mọi thứ, nếu có gì sai sót khiến thừa tướng đại nhân không hài lòng thì lão ... sẽ rất khó a. Sau khi hài lòng với mọi thứ xung quanh thì lão mới nhớ ra hai nữ nhi của mình... cư nhiên không có mặt ở đây. Lão cũng không muốn để hai đứa ra quấy hết ngoài này nên thôi, hai đứa nó muốn làm gì đằng sau thì làm.

Hai nữ nhi của tri phủ tất nhiên là nó và Thanh Thanh. Cư nhiên... cả hai không có mặt ở ngoại sảnh vì bận ... ngủ. Cả ngày hôm qua Thanh Thanh kéo nó đi hết chỗ này chỗ kia khiến phải gần tới mới có thể về phủ. May không có ai biết chứ không thì... các nàng sẽ bị phụ thân niệm kinh đến mấy canh giờ a.

Không thấy lão gia gọi, 2 nha hoàn cũng để tiểu thư của mình ngủ ngon giấc mà không đánh thức. Ở ngoại phủ bây giờ đương nhiên náo nhiệt vô cùng, chuyện một thừa tướng đại nhân đích thân hạ giá đến thành nhỏ này đương nhiên là vô cùng hệ trọng. Một lúc sau, một cỗ xe ngựa lông lầy chạy tới, bước xuống là một nam tử mặc tử y. Khuôn mặt tuyệt mỹ, mày kiếm nghiêm nghị nhưng lại toát lên vẻ ôn hòa, nho nhã.

- Bái kiến thừa tướng đại nhân_ mọi người đều cúi xuống hành lễ

- Miễn lễ_ Nam Cung Thần nở một nụ cười nhẹ nhưng sức công phá... không hề nhẹ. Bao nhiêu thiếu nữ đều đỏ mặt cúi xuống thẹn thùng, còn có nhiều người 'cối mờ' hơn, trực tiếp hét toán lên. Thảm cảnh... vô cùng rối loạn. Ai bảo nữ tử cổ đại thẹn thùng, nhút nhát chứ?

- Mời thừa tướng vào ạ!_ tri huyện vô cùng cung kính hướng Nam Cung Thần

- Tri huyện không cần cung kính_ Nam Cung Thần cũng mỉm cười bước vào

Cả hai đều tiến vào phòng khách, sau khi nha hoàn bưng trà lui ra ngoài thì không khí ở ngoại sảnh đều im lặng đến... quỷ dị

- Tri huyện, ngài vốn biết lý do ta đến đây_ Nam Cung Thần mở lời, phá tan không khí quỷ dị

- Khụ... thừa tướng, về việc này hạ quan ..._ tri huyện ấp úng, ông biết nghĩa nữ của mình lười đến mức nào, ông cũng không muốn đẩy nó vào chốn quan trường. Thượng Hoàng quốc cho dù cho phép nữ nhân làm quan nhưng ai mà biết được sẽ xảy ra những chuyện gì?

- Không cần phải ấp úng như vậy, ta sẽ không làm khó ông_ Nam Cung Thần nhợt nhạt nở nụ cười nhưng nụ cười ấy lại khiến cho tri huyện lạnh sống lưng.

- Haizzz... không giấu gì thừa tướng đại nhân, vốn là cách làm cho ruộng lúa và những thứ khác trong những năm gần đây đều là của nghĩa nữ hạ quan... nó nói..._ đến đây tri huyện lại ấp úng, khuôn mặt đỏ mề hôi hột khi nhớ lại những lời mà nó đã nói

- Nói gì?_ Nam Cung Thần cảm thấy nó rất thú vị. Cách của nó khiến Tuyết Hoa Thành trong 1 năm gần đây phát triển vượt bậc, số thuế nộp tăng gấp hai ba lần, không chỉ vậy, đời sống nhân dân ở tuyết hoa thành còn được nâng cao rõ rệt. Mùa lúa nào cùn được bội thu...

- Nó nói rằng... chỉ là tùy tiện nói vài cách, không có gì phải bận tâm. Chỉ là nói chơi thôi, không được sẽ... còn nhiều cách khác_ Tri huyện nói ra mà mặt mày đỏ mồ hôi.

Đối với nghĩa nữ thiên tài này hẳn cũng chẳng dùng lời nào mà nói về nó được. Có lẽ là vờ yêu vừa hận. Đúng nghĩa là ‘sâu lòng’ nhưng lại mang theo bộ óc của yêu nghiệt. Có lúc là ‘siêu quậy’ nhưng lại mang theo những hiệu quả kinh người. Khiến người làm cha như hắn lâu lâu lại lên cơn đau tim, không vì kinh hỷ thì cũng là kinh động

- Nga~ _ Nam Cung Thần lòng biếng nhưng trong con người không giấu được vẻ kinh động. Đầu óc thiên tài nhanh chóng vạch ra một kế hoạch hoàn hảo, đôi môi không tự nhủ nhếch lên một nụ cười xấu xa

Nó đang ngủ bỗng dưng lạnh run người, kéo chăn lên đắp lại mà khó hiểu bây giờ không phải là mùa xuân hả trời???

- Ta đã biết, ta muốn ở lại đây vài ngày, làm phiền tri huyện_ Nam Cung Thần đứng dậy

- Hạ quan không dám, mời thừa tướng theo lối này_ Tri huyện cũng kính hành lễ, dẫn đường cho đoàn người Nam Cung Thần nhưng không biết là có ý hay vô tình, Nguyệt Cư của đám người Nam Cung Thần lại cách xa hậu viện của tỷ muội nó và Thanh Thanh đến không thể xa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cầm nghệ

Chương 6:

Mấy ngày sau, Nam Cung Thần cùng tri huyện đi khắp nơi để kiểm tra đời sống của nhân dân, hiển nhiên ở đây, kinh tế phát triển đến vượt bậc. Đến mức Nam Cung Thần phải lấy làm thán phục. Còn nó với Thanh Thanh suốt mấy ngày hôm nay cứ ăn thì ngủ, sắp trở thành heo rồi. Không chịu nổi nữa, Thanh Thanh bắt đầu quậy phá và đương nhiên không thể thiếu nó

- Tiểu Điệp, ta thấy mấy nha hoàn cứ xăm xe Nguyệt Cư, ở đó có gì hay vậy???_ Thanh Thanh chống cằm

- Ôi, đại tiểu thư, người không biết sao? Thừa tướng đại nhân Nam Cung Thần đến đây và đang nghỉ ngơi ở đó đấy_ Liên Nhi nhanh nhẩu đáp lại

- Hừ! Lại là trai đẹp, mỗi nam chỉ được cái dưỡng mắt thôi_ một năm qua, Thanh Thanh bị một sự ảnh hưởng không hề nhẹ từ nó. Ngay cả cách nói năng cũng thay đổi khác hẳn

- Ân_ nó gật đầu nhẹ

- Tiểu Điệp, ta chán_ Thanh Thanh lại quay qua nó không nhéo

- Haizz... Tỳ, ta dạy tỳ một khúc cổ cầm nhé?_ Nó đáp lại.

Nghe đến thế, Thanh Thanh gật đầu lia lịa còn Liên Nhi thì nhanh nhẹn chạy đi lấy đàn. Hơn ai hết, Thanh Thanh hiểu nó đánh đàn hay cỡ nào, cứ như muốn cuốn hút người nghe theo từng nhịp – mê người.

Còn nó thì lắc đầu, tiếng đàn của nó ở thế kỷ XXI dùng để giết người thì ở thời đại này phải giảm lực xuống để cho người khác thưởng thức.

Từng ngón tay nhảy múa trên dây đàn, một khúc “Thập diện mai phục” náo động lòng người.

Khí – tỏa ra xung quanh như muốn vây người nghe trong một trận mai phục ác liệt.

Gió – thổi không ngừng mang từng cánh hoa theo dòng khí mà bay nhảy.

Tiếng đàn không ngừng réo rắt, cánh hoa không ngừng nhảy múa tạo nên một khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Thanh Thanh và hai nha hoàn bên cạnh trợn mắt mà theo dõi, khung cảnh chỉ có tiếng đàn vây quanh không ngừng vì chỉ sợ một tiếng động nhỏ nào vang lên thì khung cảnh này lập tức biến mất.

Ở đằng xa, sau hòn núi giả, một bóng áo tím tuyệt mỹ lòng biếng lắng nghe tiếng đàn trong trẻo mà hai hắc y nhân bên cạnh cũng không ngừng kinh ngạc khi thấy khung cảnh bên dưới.

Tiếng đàn vừa dứt, không gian vẫn im ắng đến lạ thường nhưng chỉ một lúc sau, Thanh Thanh... đã bắt đầu bùng nổ

- Oaaaa... Điệp nhi... mu... muội học được khúc cầm này ở đâu vậy??? Chỉ cho ta, chỉ cho taaaaa_ Thanh Thanh cuốn quýt, cầm hai bà vai nó mà lắc không ngưng
- Đại tiểu thư, người đừng lắc nữa, nhị tiểu thư sẽ mệt đó_ Liên nhi cùng với nha hoàn của Thanh Thanh – Hoàng nhi liền kéo Thanh Thanh ra
- Tiểu Điệp, xin lỗi_ Thanh Thanh là lưỡi cười trù. Nó chỉ còn nước lắc đầu mà bỏ qua
- Được thôi, muội sẽ dạy tỷ_ nó cười tươi như hoa
- Oa, thật không vậy, yêu muội nhất, he he_ Thanh Thanh hí hửng
- Ka ka, nhưng tỷ phải học âm luật đã, đừng uy hiếp lỗi tai muội.
- Muội...muội... ăn... hiếp... ta_ Thanh Thanh mắt đã ngấn lệ muốn dọa nó
- Thôi đi, trò đó đã lỗi thời rồi, trò đó là muội dạy tỷ mà_ nó cười đều
- He he, không thèm học, để muội đánh cho ta nghe, đã tai lại còn đỡ mỗi tay_ Thanh Thanh cười gian tà, nếu mà nàng có học cũng chưa chắc đánh hay được như Tiểu Điệp, lại còn bị đau tay nữa chứ, không thèm
- Hình như mình đã đầu độc tỷ ấy quá rồi_ nó ôm đầu nghĩ thầm

Hai tỷ muội cứ vô tư chơi đùa mà không biết rằng ở sau ngọn núi giả, một ánh mắt lóe lên sự hưng phấn cùng thương thức đang nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lời tạm biệt trước khi rời đi

Chương 7:

Bóng đêm tĩnh mịch bao trùm toàn bộ tri phủ huyện, trong một căn phòng, bóng người con gái xinh đẹp ngồi thẩn thờ trước gương như đang nhìn về một khung trời xa xăm nào đấy.

- Nếu như suy đoán không lầm, có lẽ hai người kia cũng đã xuyên không giống mình, chỉ là... Có cùng thời gian và cùng thế giới giống mình không...Thôi mặc kệ, nghĩ nhiều tổn Nơ-tron, huy động lực lượng xáo hết đại lục này lên cho nhanh, mình đứng là thiên tài – Người nào đó thay đổi sắc mặt còn nhanh chóng hơn lật trang sách
- haiz, vậy đến lúc rồi... tuy cũng hơi buồn nhưng k thể chậm trễ thêm – nó quyết tâm
- Liên nhi_ nó gọi
- Vâng, thưa tiểu thư – Liên nhi trả lời nhanh chóng
- Gọi tỷ đến thư phòng của cha
- Vâng
- Cốc, cốc ... tiếng gõ cửa thanh thúy vang lên
- Vào đi – Giọng người đàn ông trầm ổn truyền ra
- Thưa cha, con có chuyện cần bàn – nó lên tiếng
- Điệp Nhi à, ngồi đi, có chuyện gì k?? – Quái trước nay có gì nó nói như lũ lụt luôn, làm gì có chuyện điềm đạm thế này?_ Suy nghĩ của lão cha
- À đại tỷ tỷ.....

Chưa hết câu đã có giọng nói thánh thót truyền vào cùng với tiếng đụng chạm thân mật của cái cửa với bức tường “Rầm”

- Điệp Nhi àaaaaaaaaaaaa – một con lốc ủa vào
- Khụ khụ _ tri huyện bắt đắc dĩ lên tiếng – Còn ta đây, con gái lớn mà vậy còn ra thể thống gì nữa- “bộ ta là không khí à, mà đây là phòng ta mà” _ tri huyện khóc không ra nước mắt
- Í chết, quên, nữ nhi thành an cha _ Thanh Thanh bắt chước bộ dáng thực nữ đáng yêu
- Thôi người nhà cả, ngồi đi, Điệp Nhi con nói tiếp đi _ tri huyện vẫy tay
- Thừa cha, con muốn xuất phủ
- Ngày nào con chả đi, còn nói với ta làm gì – Người nào đó thắc mắc
- Không, ý con là con muốn ra ngoài một thời gian, rõ hơn là con muốn đi tìm hai tỷ tỷ mình – Ánh mắt nó lóe ra sự cương quyết
- Khôngggggggg, Điệp Nhi không thể bỏ ta – Thanh Thanh nhào tới ôm nó, sụt sùi - Cho ta đi nữa nhé
- Không được, muội đâu phải đi chơi, chả lẽ tỷ muốn để cha ở lại một mình??? Muội tìm được sẽ quay lại mà, có bỏ tỷ luôn đâu _ Nó dụ dỗ
- Nhưng ta nhớ muội – Người nào đó vói về mặt như sắp khóc
- Muội sẽ họa tranh mình cho tỷ ngắm
- Ta buồn
- Muội sẽ cho tỷ mượn mấy đồ hóa trang

Nghe đến đây, mắt của Thanh Thanh tỏa sáng

- Muội nhớ đó, e hèm , dù tỷ đây đau lòng rút ruột rút gan, k nỡ xa muội nhưng k thể ích kỉ k cho muội đi tìm người thân, híc híc * chấm nước mắt*... nên muội nhớ bảo trọng

Mặt ai đều chạy vài vạch hắc tuyến “Cô nãi nãi à, người còn mặt dày hơn được không???” đồng lòng cùng nghĩ

- Điệp Nhi – Người trông đầu đã trở thành không khí bất chợt lên tiếng
- Vâng – nó đáp
- Nhớ giữ sức khỏe
- Vâng
- Tự chăm sóc tốt bản thân
- Vâng
- Có chuyện gì cứ theo ý con, đừng để chịu thiệt, sau con còn cha và cả huyện này chống lưng
- Vâng _ trong lòng nó chảy qua một cỗ nước ấm nhẹ nhàng
- Vậy khi nào con đi
- Dạ chắc 2 ngày nữa con sẽ lên đường
- Ủ, chuẩn bị thật tốt, cần gì cứ nói với cha
- Vâng, yêu cha nhất _ nó cười rạng rỡ rồi chạy lại hôn cái chụt lên mặt của tri huyện
- Thôi không còn sớm, hai con về nghỉ đi _ tri huyện phát tay
- Vâng cha cũng nghỉ ngơi thật tốt _ Hai tỷ muội đồng thanh

Khi hai người rời khỏi, một bóng áo đen bên ngoài cửa sổ vụt biến mất vào đêm tối

Chương 8: Lên đường

Chương 8:

Nguyệt Cư:

Ánh trăng mờ nhạt từ cửa sổ rọi sáng, một nam tử mặt từ y tà mị, mái tóc dài xõa xuống bờ ngực rộng, để lộ ra khuôn mặt đầy yêu nghiệt. Nam Cung Thần lười biếng nằm trên nhuyễn tháp, bên cạnh hắn là một hắc y nhân – Thiên Khương đang thông báo kết quả điều tra

- Lui ra đi!_hắn ra lệnh cho hắc y nhân

“Không điều tra được thân phận? Gặp nạn? Tỷ tỷ?...” Hắn đã cho người điều tra thân phận của nó nhưng chỉ nhận được kết quả vô cùng sơ sài. Trước khi được vợ tri huyện nhận nuôi thì nó cứ như không tồn tại trên đời này, dù có bỏ ra bao nhiêu công sức thì kết quả cũng thu về được tờ giấy trắng với vài dòng đơn giản. Khóe miệng câu lên một nụ cười xảo trá... hồ ly... lại bắt đầu xuất chiêu

--- Sáng hôm sau-----

- Tri huyện, hôm qua ta mới nhận được tin Thánh thượng triệu ta về gấp_ người nào đó nói dối không chớp mắt, mặt không đỏ, hơi thở bình ổn... còn ai ngoài “hồ ly” Nam Cung Thần?

- A! Vậy khi nào thừa tướng đại nhân xuất phát?_ tri huyện cung kính nhưng trong lòng không tự ngừng tự hỏi... ngày mai Tiểu Điện cũng rời đi... có cần trùng hợp quá không vậy

- Aiz... có chuyện gấp nên ngày mai ta phải đi rồi_ Nam Cung Thần thờ dài nhưng lại khiến lòng tri huyện rơi lộp bộp

- Cái gì? Ngày mai ngài CŨNG đi???_ tri huyện trừng mắt, cái này... không phải là quá trùng hợp đi???

- Ô! Vậy là ở đây cũng có người ngày mai rời đi à???_ “Hồ ly” nào đó bắt đầu giả vờ cho dù hắn đã biết từ tối hôm qua

- Ách!... không... không có_ tri huyện lắc đầu phủ nhận nhưng mồ hôi đã phủ đầy trán

- Tri huyện, ngài không cần giấu, ta không ngại đâu!_ “Hồ ly” tiếp tục nụ cười yếu ớt nhưng lại khiến cho tri huyện lạnh sống lưng

‘ Ô...ô, ta thật là đáng thương mà...’_ tri huyện khóc không ra nước mắt

- Khụ...khụ... không giấu gì (thật ra là giấu không được) đại nhân, ngày mai nữ nhi của ta cũng lên kinh thành để giải quyết một số việc

- Ô! Ra là vậy, lệnh tiểu thư là đi một mình?_ Nam Cung Thần vô si giữ thái độ kinh ngạc

- Ách!... đúng vậy...

- Tri huyện đại nhân, không nên a!_ Hồ ly bắt đầu xuất chiêu

- Ý của thừa tướng là???

- Ôi! Đàng sau ngọn núi của Tuyết Hoa Thành có một bản doanh của thổ phi, lệnh tiểu thư lại lên đường một mình... hơn nữa...

- Hơn nữa gì ạ?_ tri phủ lo lắng

- Hơn nữa... từ đây đến kinh thành khoảng cách xa xôi, lệnh tiểu thư một mình nữ tử... ngộ nhớ..._ Nam Cung Thần cố ý ngắt quãng

- Ôi! Không được, không được_ Tri phủ đại nhân lắc đầu, Tiểu Điện là đại bảo bối của cả Tuyết Hoa Thành, không thể để con bé xảy ra chuyện gì được... - Không biết thừa tướng đại nhân có cao kiến gì?

- À! Thật ra thì ngày mai ta cũng đi, khi đó, lệnh tiểu thư có thể đi với ta, như vậy có thể an toàn hơn_ “Hồ ly” nào đó nở một nụ cười vô si nhưng bây giờ tri phủ đại nhân cũng không có lòng để ý chuyện đó.

- A! như vậy thật tốt, thật tốt quá, đa tạ thừa tướng đại nhân_ người cha nào đó vì lo lắng quá mức mà không biết rằng, hắn đã cấp bán đũa con gái yêu quý của mình cho một con hồ ly ngàn năm

- Tri phủ, người đừng khách khí, tiện đường, tiện đường thôi mà_ Hồ ly lại nở nụ cười chói lóa đầy gian tà khi thực hiện kế hoạch thành công.

- Liên nhi, người đi thông báo cho nhị tiểu thư đi_ tri phủ sốt sắn cho gọi Liên nhi

Vâng! Lão gia_ nói rồi Liên nhi vụt đi, Nam Cung Thần khẽ nheo mắt, hảo công phu... ngay cả nha hoàn đi theo cũng có võ công không tồi... nhị tiểu thư này... càng ngày càng thú vị.

- Cái gì?_ một tiếng hét oanh động khiến cho toàn bộ Thanh Nhã các náo động

- Tiểu thư, đây là lời của Lão gia_ Liên nhi dờ khóc dờ cười, chỉ là đi chung một đoạn thôi mà, tiểu thư... có cần phản ứng quá lên như vậy không?

- Lý do?_ Nguyệt Diệp nhủ mầy, khi không lão cha bắt nó đi với tên thừa tướng kia??? Có quỷ mới tin

- Lão gia kêu là sợ mấy tên thổ phi đằng sau núi

- Mấy tên đó không phải bị ta quét sạch rồi à???

- Lão gia còn kêu tiểu thư một thân nữ nhi không nên đi xa

- Ta không phải dạng tiểu thư khuê các, hơn nữa Thanh Thanh cũng vậy mà... rõ ràng tỷ ấy được báỉ sư lên núi học võ, ngao du tứ phía, ta chỉ lên kinh thành thôi, có phải là biệt lai vô dạng hay là muốn ngao sơn họa thủy gì gì đâu???_ nó bắt mẫn

- Nhưng... nhưng lão gia đã quyết rồi_ Liên nhi lắc đầu đầy đau khổ

- Đi, đi tìm lão cha_ nó vùng dậy, nếu đi với tên kia thì còn đâu tự do “trêu hoa ghẹo nguyệt chứ”??? Còn lâu

Nhưng mà nó và Liên nhi vừa bước ra khỏi Thanh Nhã các thì sừng sốt khi thấy Tỷ tỷ yêu quý, mẫu thân đại nhân và nhân vật máu chó – Lão cha đáng kính đang đợi... nó???

- Mẫu...mẫu...thân...lão...ch...cha...tỷ...tỷ...sao mấy người lại ở đây???

- Ha! Ta biết thế nào con cũng không đồng ý mà_ tri huyện đại nhân vuốt râu

- Cha! Người biết vậy mà tại sao lại để con đi với tên thừa tướng kia chứ_ nó bắt mẫn trừng mắt

- Nữ nhi! Con một thân nữ tử sao có thể một mình đi xa ngàn dặm chứ_ tri huyện đại nhân bắt đầu chấm nước mắt, sắc mặt thay đổi nhanh đến chóng mặt

- Diệp nhi, phụ thân con nói đúng đấy, ô...ô...ô... hải tử của ta, con đi xa như thế còn sức khỏe thì sao... ô...ô...ô_ Mẫu thân đại nhân phát huy năng lực, khóc như Hoa lê đài vũ khiến cho khỏe miệng của nó co rút dữ dội

- Con..._ Còn chưa nói hết nó đã bị Thanh Thanh cắt lời – Tiểu Diệp, hức, ta biết năng lực của muội... nhưng cái gì cũng có chuyện ngoài ý muốn... năm đó, ta là cùng sư phụ và các sư huynh cùng nhau ngao du tứ hải nhưng cũng chẳng tránh được nhiều chuyện thị phi... hức hức... Tiểu Diệp... hức... đi với tên nữ nam đó, không ít thì nhiều vẫn tránh được một số chuyện. Ngoan, tỷ tỷ cho muội kẹo ngọt, đừng náo nữa, nghe lời phụ thân đi_ Lần đầu tiên trong đời Thanh Thanh lấy lời của một tỷ tỷ ra để khuyên nhủ nó nhưng mà... nó đã lớn rồi và cũng không thích ăn kẹo ngọt được không??? Nó không phải là tiểu hải tử

Khuôn mặt dễ thương của nó vặn vẹo đến khó coi. Một màn gia đình tình thâm này có ướat át quá không vậy trời... Còn nữa... mẫu thân đại nhân... nước mắt của người khiến y phục của ta ướt hết cả rồi... người đừng như vậy nữa chứ??? Còn lão cha... người không phải là quả phụ... cũng chẳng phải là tức phụ... người chấm nước mắt như thế... phong thái ngày xưa đâu rồi aaaaaa!!!! Nguyệt Diệp như muốn hét lên, đầu như sắp nổ rồi, cơ mà trong lòng vẫn chảy qua một dòng nước ấm áp, họ là vì mình.

- Được rồi, được rồi, con chịu thua, chịu thua, con đi với hấn là được chứ gì?_ nó thờ dãi

- Thật???_ cả ba người đồng loạt ngẩng đầu lên khiến nó đen mặt. Nước mắt sao hết rồi???

Nói cho cùng thì một mình nó không thể nào địch nổi 3 người siêu cấp cường hãn này... thôi thì nhượng bộ... nhượng bộ. Lúc đi ra thì vô cùng hùng hổ, còn lúc trở về thì không khác gì cái xác chết... nó mệt quá à aaaaa~

---Sáng hôm sau-----

Đoàn người vô cùng long trọng đứng trước Tri phủ

- Tri phủ đại nhân, Tuyết Hoa Thành phát triển thật tốt, ta sẽ thông báo lại với Thánh Thượng_ người nào đó tươi cười cực kỳ chói mắt

- Vậy thì còn gì bằng, đa tạ thừa tướng đại nhân_ tri huyện vô cùng cung kính

- Vậy thì cáo từ_ Nam Cung Thần gật nhẹ đầu

- Người đầu, đi gọi nhị tiểu thư ra đây_ tri huyện quay lại một tên sai vặt mà phân phó
- Con tới rồi mà, không cần đầu_ một tiếng nói thanh thoát vang lên nhưng lại có phần lười biếng.

Một nữ tử khoác lên mình bộ váy Từ kim nhẹ nhàng. 3 phần trang nhã, 3 phần mỹ lệ, 3 phần cao quý và 1 phần tùy ý. Khuôn mặt trái xoan thanh lệ, ngũ quan tinh xảo như được tỷ mĩ trạm trổ, đôi con ngươi đen láy nhưng thấp phần lãnh đạm. Ba nghìn sợi tóc đen nhánh dài được tùy ý xỏa tung nhưng không một phần lồi thoi mà làm tăng thêm vài phần mỹ lệ, không trang sức cầu kỳ, chỉ là một sự vài lụa màu tím cột một phần tóc nhỏ bên phải. Tay ôm cổ cầm quý được bọc trong một lớp vải màu trắng. Bước đi nhẹ nhàng, tao nhã như trích tiên không dính bụi trần.

Nam Cung Thần ngây người, ở buổi chiều hôm đó, hắn đã thấy nàng nhưng hôm nay, nàng lại khiến hắn một phần ngây ngốc. Khí chất nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, khỏe miệng không tự chủ mà tạo ra một đường cong nhẹ nhàng. Hắn không hề hay biết rằng, bắt đầu từ lúc nó xuất hiện thì hình bóng của nó đã chiếm cứ trong một phần trái tim của hắn.

Trong lúc hắn đánh giá nó thì nó cũng nhìn chằm chằm vào hắn. Khoác lên mình một bộ áo màu tím đen, khuôn mặt tinh xảo như được lão thiên gia ưu ái khắc lên từng ngũ quan tỉ mỉ. Mái tóc dài cũng để xỏa ra. Nó phải công nhận rằng hắn chính là yêu nghiệt trong yêu nghiệt khiến cho trai gái, già, trẻ đều phải mê mẩn...

- Khụ... thừa tướng, mong ngài chiếu cố tốt cho nữ nhi_ Tri huyện đại nhân là người đầu tiên phá vỡ không khí trầm lặng này
- A! tri huyện đừng lo lắng, ta sẽ chiếu cố tốt cho lệnh tiểu thư
- Làm phiền_ không hơn không kém, nó chỉ phun ra hai chữ
- Tiểu thư không phiền thì tại hạ làm sao có thể phiền đây_ Hồ ly nào đó lại bộc lộ bản chất của mình rồi quay qua ra hiệu cho đoàn người bắt đầu lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Âm sát (1)

Chương 9:

- Ta nói nè, tại sao chúng ta cứ dừng chân ở cái khách điểm này vậy?_ Thiên Băng chán nản than thở. Họ đến đây dừng chân đã được 3 ngày rồi, tại sao không đi tiếp vậy

- Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát rồi nhập vào đoàn quân của hoàng huynh_ Thượng Quan Khương không buồn ngẩng đầu khỏi cuốn sách

- Hoàng huynh?_ nhò nhủ mày, tên Thượng Quan Vân không phải ở kinh thành hả?

- Là tam ca Âu Dương Hàn Phong_ như hiểu được nghi vấn của nhỏ, hắn trả lời

- Là tên chiến thần ấy_ Nhỏ chu môi, trong doanh trại quân đội, nhỏ cũng nghe nhiều về cái tên Hàn Phong này.

Cái gì mà bảy tuổi ra chiến trường, mười tuổi giết giặc, mười hai tuổi đánh tan tác khiến cho quân đội Phương Quốc nghẹn chết, mười lăm tuổi lập vô số chiến công. Nhỏ còn nghe nói hắn tính tình lãnh khốc, tàn nhẫn, thị huyết, không gần nữ sắc, nữ nhân dám lại gần hắn là bị gọt thành nhân côn luân. Nhỏ khỏe miệng giật giật, nhân côn – Hy thích nhất là loại này. Nghe nói hắn 22 tuổi rồi còn chưa thành thân, lại còn nghe giang hồ gần xa đồn hắn bị đoạn tụ... Khụ...khụ... nói tới đây trong đầu Thiên Băng bỗng dựng hiện lên cảnh Boys love 18

- Tại sao lại là họ Âu Dương?_ Cô nhủ mày

- Tam ca là con của Vân phi nghĩa mẫu, nàng là tiểu thư của đại gia tộc Âu Dương gia lính đời, được tiên hoàng vô cùng sủng ái cho nên mới để cho tam ca mang họ Âu Dương_ Thượng Quan Khương giải thích

- Ân_ Thiên Băng gật đầu. Vân phi nghĩa mẫu? hình như tình cảm của họ vô cùng tốt, ở hoàng cung đầy nguy hiểm mà cũng có được loại tình cảm gia đình đơn thuần này, thật đáng hâm mộ - ánh mắt của Thiên Băng trở nên mong lung

- Tối rồi_ Từ Hy nhìn lên bầu trời, cô có dự cảm không tốt cho đêm nay

- Hy, nghỉ ngơi đi_ Thiên Băng quay qua nói với cô rồi cũng đi lên phòng

- Ân_ gạt đầu rồi đi, cả hai không để ý Thượng Quan Khương như người vô hình.

Đêm – vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng réo rắt không ngừng. Từ Hy nằm trên giường nhắm mắt nhưng thật ra cô không ngủ. Tai trái khẽ nhúc nhích, tiếng xé gió nhẹ nhàng vang lên, đôi mắt đang nhắm bỗng mở ra, tay phải nhanh chóng chụp lấy cánh tay đang cảm chùi thủ hướng về phía mình. Hắc y nhân chưa kịp sững sốt, chỉ nghe ‘Rắc...rắc’ Tay phải hoàn toàn bị gãy, chùy thủ rơi leng keng trên mặt đất. Cô nhẹ nhàng xoay người kiểm chế tay của tên sát thủ ra sau lưng, đầu gối thúc vào mạn sườn của tên hắc y nhân, lực đạo mạnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng xương vỡ vụn. Bàn tay nhanh chóng diễm lên vài huyết đạo rồi đặt lên quai hàm, lại nghe một tiếng Rắc nữa, quai hàm của tên hắc y nhân vỡ vụn. Cô không muốn hấn cần thuốc độc tự tử, khẽ kéo màn trướng xuống rồi trối hấn lại, cô quăng hấn xuống đất như quăng một con heo chuẩn bị lên thớt. Mọi hành động chỉ diễn ra trong chớp mắt, không hoảng loạn, chỉ có một biểu tình bình tĩnh đến đáng sợ.

Bên này vừa động, bên kia đã nghe thấy tiếng đao thanh thúy vang lên, không gian im ắng bị phá vỡ bởi một tiếng hô lớn “ Có thích khách... có thích khách...” Tiếng binh khí vang vọng khiến toàn bộ khách diễm như loạn thành một đoàn. Không suy nghĩ nhiều, Từ Hy cũng lao vút ra, cô đã bắt được một tên làm con tin, những tên này, không cần sống nữa. Từng đường kiếm lưu loát lấy mạng như tu la địa ngục, máu văng tứ phía, không chiêu thức cầu kì, không hoa hoa lệ lệ, chỉ có một sát chiêu, chỉ có một đường kiếm ngang tang.

Thiên Băng cũng không chịu thua, cánh tay sắc như đao chém xuống cổ, xuyên qua tim, máu không ngừng bắn lên cả khuôn mặt xinh đẹp, mị hoặc đến mê người. Từng đường quyền cứng rắn, lực đạo kinh người, nâng lên hạ xuống vô cùng chuẩn xác. Đây chính là hổ quyền lưng danh bá đạo nổi tiếng khắp doanh trại

Thượng Quan Khương cũng không hổ danh là chủ thượng, cho dù bị ám sát vẫn không hề hoảng loạn mà bình tĩnh phân phó mọi việc, đó là chưa kể đến việc hấn giết sát thủ y như giết gà vậy.

Chỉ một khắc sau, gần trăm tên hắc y nhân đã bị tiêu diệt. Từ Hy xách tên hắc y nhân mà cô bắt được xuống đại sảnh.

- Hy đây là..._ Thiên Băng nhú mày

- Lấy thông tin_ Cô lãnh đạm trả lời

- Là hấn vào phòng của Hy?_ Nhỏ đen mặt, răng nghiến ken két khi cô gạt đầu một cái.

- Là ai sai người đến?_ Thượng Quan Khương kéo tay nhỏ ý bào bình tĩnh

- ...

- Người nhất quyết không chịu khai?_ Thiên Băng nhướng mi rồi nở một nụ cười gian tà, ánh mắt sáng long lanh nhìn cô đang nhàn nhã uống trà giữa một nơi tràn ngập mùi tanh của máu tươi

- Sao? Không khai?_ mặt Thượng Quan Khương trầm xuống, chưa kịp làm gì thì nhỏ đã giật giật ống tay áo của hấn

- Người không khai? Ta có cách làm cho người khai_ Thiên Băng cười tươi như hoa rồi quay qua cô – Hy, người thích chơi trò gọt nhân còn đứng không?

- Quá tiện nghi cho hấn rồi_ cô nhú mày, thủ đoạn của cô vô cùng phong phú, toàn là những thứ đã được hắc bang công chứng. Đối với tên này, tùy tiện lấy ra một cái cũng đảm bảo hấn phải khai ra toàn bộ thông tin.

- Chôn sống_ nhỏ vẫn cười mà chẳng để ý đến xung quanh, mặt ai nấy đều đỏ mồ hôi hột

- Xẻo từng miếng thịt_ Cô cười yếu ớt, cô vẫn rất là thiện lương nha

- Được_ tên hắc y nhân lúc này lạnh cả sống lưng, gai ốc nổi cùng mình khi tưởng tượng thịt của mình bị xẻo từng miếng, từng miếng một

- Ta... ta..._ Tên hắc y nhân xấu số thở hấn hén

- Khai hay không khai?_ Nhỏ trừng mắt, chùy thủ trong tay đã lóe sáng

- Là... là...Tề tướng, là tề tướng đại nhân_ Tên hắc y nhân hét lên

- Dương Quang Hạo? hay cho một tề tướng, hay cho một cái nguyên thần_ Thượng Quan Khương cười lạnh

- Người cũng không cần thiết nữa rồi_ cô đứng dậy cười nhạt, phăng một phát, chùy thủ trong tay nhỏ không chút lưu tình chặt đầu tên hắc y nhân. Cả ba người cùng đứng dậy về phòng, bỏ lại đám lính đang thu dọn và một cái đầu vẫn đang mở trừng con mắt.

---- Chỗ này mình nói qua một tý, Thượng Quan hoàng triều có cả thừa tướng và tề tướng, quyền lực ngang nhau. Nam Cung Thần là thừa tướng còn Dương Quang Hạo là tề tướng -----

p/s: xin lỗi vì lâu như vậy mới post truyện nhưng các bạn thông cảm cho mình vì năm nay là cuối cấp, mình không có nhiều thời gian và còn chuẩn bị thi nữa cho nên không thể post nhiều được. Thi xong mình hứa sẽ post bù, mong các bạn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Âm sát (2)

Chương 10:

Đêm tối yên tĩnh bị phá tan bởi tiếng lộc cộc của xe ngựa, tiếng côn trùng réo rắt cũng bị áp đi.

- Dừng chân nghỉ ngơi ở chỗ này đi_ tiếng nói đầy tà mị của Nam Cung Thần vang lên, đây là chỗ gặp nhau mà Hàn Phong đã nói với hân

- Tiểu thư, cẩn thận_ Liên nhi nhảy xuống ngựa, đỡ lấy nó đi xuống xe ngựa

- Ta không sao_ nó mỉm cười nhẹ, nhưng cũng phải công nhận rằng đi như vậy thật khủng khiếp, lắc qua lắc lại đến chóng cả mặt

Binh lính xung quanh bắt đầu tìm những chỗ trống để dựng trại, một số khác thì lấy lương khô ra để ăn.

- Tiểu thư, uống tý nước đi_ Liên nhi lo lắng nhìn nó, sắc mặt của tiểu thư vô cùng không tốt

- Liên nhi, ta không sao mà_ nó mỉm cười nhẹ, chỉ là hơi mệt một chút thôi

- Nhị tiểu thư, người không sao chứ?_ Nam Cung Thần bước lại, khi thấy vẻ mặt trắng bệch của nàng thì hơi hoảng hốt

- Thừa tướng, ta..._ Nó cười yếu ớt nhưng lập tức nghiêm chỉnh lại.

Nam Cung Thần cũng lập tức đứng thẳng người, bọn họ đều là người luyện võ, đương nhiên thính giác luôn tốt hơn so với người khác. Ngay cả Liên Nhi cũng rút kiếm chắn trước nó. Tiếng loạt xoạt ngày càng gần, binh lính cũng lập tức rút kiếm đứng lên. Họ biết, trong trận chiến này, họ vào thế bị động.

- SÁT!!!_ tiếng hô trầm thấp của hắc y nhân vang lên. Bóng đêm bị phá vỡ bởi sát khí ngập trời

- Giết!_ bên này, một tên phó tướng bên cạnh hô to, đám binh lính cũng lao ngay vào tàn sát

Máu tươi không ngừng vang lên, thi thể chất đầy nhưng cứ một người ngã xuống là lại có một tên hắc y nhân thay vào. Đáng kinh ngạc nhất là Liên Nhi, hình ảnh một cô bé 15 tuổi giết người tàn nhẫn mà không chớp mắt khác sâu vào tâm trí của những binh lính ở đây. Một nhát, lại một nhát nữa, máu tươi không ngừng vung vẩy trên khuôn mặt trắng nõn tạo ra một hình ảnh đối lập vô cùng bất mắt. Đường kiếm lưu loát chém vào chỗ hiểm, rõ ràng là đã được huấn luyện vô cùng kỹ lưỡng.

Nhưng bên hắc y nhân cũng không yếu thế, một tên ngã lại một tên thay thế, lấy số lượng áp đảo lại binh lính.

- Tiểu thư_ Liên nhi kêu to.

Chỉ thấy một tên hắc y bay về phía nó, mà Nam Cung Thần cũng cách quá xa, không thể tới kịp.

Tang!!! Một đạo âm thanh vang lên, không chau chuốt, không thanh nhã, chỉ có sát khí ngút trời – đây chủ sát thứ ba. Phong nhận vô hình ào ào tiến tới khiến cho tên sát thủ sững sốt, chưa kịp làm gì chỉ nghe thấy tiếng Phập! vang lên liên tục, da thịt bị cắt nát đến ghê người, máu tươi bắn ra liên tục.

Giương mặt nó vẫn tuyệt nhiên bình thản cứ như hồi nãy nó giết... một con kiến. Binh lính xung quanh cùng hắc y nhân lạnh run, người này... tuyệt đối không thể chọc.

Lộp...cộp...lộp cộp... tiếng vó ngựa dồn dập vang lên ở phía đông bìa rừng, Nam Cung Thần thở phào, viện binh cuối cùng cũng đến.

Thượng Quan Khương một thân giáp bạc phi ngựa đến, cả người là uy áp chấn nghiêm khiến cho người khác không tự chủ được mà lùi về sau. Từ Hy và Thiên Băng cũng đến, gương mặt không tự giác mà kinh ngạc khi thấy bóng hình của nó, cả hai nhìn nhau, đôi mắt không giấu được vẻ vui mừng.

Thân hình của ba người lao vút vào trận chiến, máu tươi lại không ngừng tung tóe, tình thế lúc này lại bị đảo ngược, người nắm giữ phần thắng chính là bọn nó.

Từ Hy chợt dừng lại, ánh mắt thâm sâu nhìn ra phía Tây cách đó không xa, ở đó...có người. Nhưng mà cô không biết, họ là địch hay là thù?

Âu Dương Hàn Phong thường thức ánh mắt đầy nghiền cứu nhìn về phía mình, trong lòng nở một nụ cười xấu xa, vật nhỏ đã phát hiện rồi à ~ không tệ, nhanh hơn dự đoán của hắn.

Thật sự là hắn đến đây trước cả Thượng Quan Khương nhưng mà vẫn không ra tay, hắn muốn biết sau mấy năm không gặp thì năng lực của Nam Cung Thần phát triển đến đâu, quả nhiên là rất vừa ý hắn.

- Thiên Băng !!! _ Thượng Quan Khương hét lên

Phập! một mũi tên bén nhọn xuyên qua vai phải của nhỏ, máu tươi không ngừng chảy ra ướt đầm cả một bờ áo. Cô và nó giật mình, nhìn lại vết thương của nhỏ

- Hea Mi_ nó vội vàng chạy lại đỡ lấy bả vai của nhỏ. Nam Cung Thần giật mình, họ quen nhau???

- Rin... không sao mà... _ nhỏ đỏ mặt hồi lạnh, mũi tên này thật sự quá sâu, xuyên gần hết qua bả vai của nhỏ

- Cậu im đi! Ngồi xuống cho mình_ nó hét toáng lên, chết tiệt! con nhỏ này sao lại vẫn cứng đầu như trước nhỉ?

- Hy... Hy_ Thiên Băng yếu ớt lên tiếng, nó giật mình quay đầu lại nhìn Từ Hy

- Hy...Đừng, không được, đừng lạiiiiiiiiiii !!!!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chém giết

Chương 11:

Cô ngang tàng đứng giữa không trung, mái tóc đen bị gió cuốn bay phấp phới. Đôi mắt lúc này là tia đỏ khát máu quỷ dị, quét qua đám hắc y, tay phải rút ra cây kiếm màu đen lạnh giá. Từng bước, từng bước ngạo nghễ đầy uy áp như cỡi bỏ sợi dây trời buộc... quỷ dữ.

Nở một nụ cười chết chóc, cô lao vào đám đen, cây kiếm lúc này chẳng khác gì lưỡi hái tử thần đòi mạng. Một kiếm kết thúc một sinh mạng, máu tươi tanh tưởi hòa vào màn đêm chết chóc. Một chiêu tuyệt mệnh, không cách nào tránh khỏi, cô như điên cuồng mà giết chóc, điên cuồng mà tàn sát, mà đoạt mệnh. Máu tươi vấy lên bộ hồng y rực rỡ, thời gian như ngừng lại, không còn ai cử động trừ cô đang chém giết đám hắc y. Gió lạnh thổi xào xạt khiến lá trúc bay là tả như những tờ giấy báo tử. Máu tươi vấy ra càng nhiều khiến cô càng điên cuồng, kiếm chiêu càng thêm tàn nhẫn, cô bây giờ như tu la địa ngục tắm máu, hơi thở tanh nồng, ánh mắt bởi vì máu tươi mà thêm kích động, kiếm vung lên không ngừng nghỉ.

Hít! Cả bọn binh lính hít một ngụm khí lạnh, Thiên! Thật kinh khủng nhưng Nguyệt Diệu lộ vẻ hốt hoảng, vẻ mặt trầm tĩnh như nước lúc này đã bị phá vỡ. Kỷ ức về những cuộc tàn sát đầm máu hiện về trong trí nhớ, nó giật mình. Nó muốn chôn tránh, chôn tránh quá khứ tàn khốc ấy, nó muốn một cuộc sống yên bình với gia đình mới của mình... nhưng, nó không thể bỏ mặt những người bạn tri kỷ. Hít sâu, nó hét to

- Tiểu Hy hứa sẽ không nổi điên trước mặt Rin_ tiếng hét vang vọng khắp rừng trúc rồi vọng về ba bốn lần khiến cho cô khựng lại, ánh mắt đỏ ngầu lúc này cũng dịu xuống, phải rồi, cô đã hứa với bọn họ sẽ không nổi điên, ít nhất là trước mặt Nguyệt Diệu và Thiên Băng... cô đang làm gì vậy?... tại sao lại mất kiểm chế chứ?... Phải, chính bọn hắn là người khiến Thiên Băng bị thương

- Là bọn hắn làm Thiên Băng bị thương, đáng chết_ cô cắn răng

- Cậu không nghĩ rằng giết chúng như vậy là quá tiện nghi cho chúng rồi sao?_ Nó chống cằm, vẻ mặt xa xăm suy nghĩ nhưng lại khiến không ít người đỏ mặt hồi lạnh. ‘ Cô nải nải à ~ chúng tôi không nghĩ vậy đâu’

Nam Cung Thần mỉm cười, nàng ấy thật thú vị!

- Chúng ta nên kết thúc rồi nhỉ? _ Âu Dương Hàn Phong lạnh tanh bước ra khiến hắc y nhân hốt hoảng, không phải đội quân của hắn ngày mai mới đến được sao? Chẳng lẽ là thông tin sai?

- À! Nếu các ngươi đang thắc mắc thì ta cũng không ngại trả lời, tên Khang phó tướng kia chắc bây giờ đang ‘ chơi đùa ’ với lũ sói của ta. Nếu các ngươi thắc mắc xong rồi thì cũng nên xuống Minh giới báo danh đi _ Hắn lãnh đạm trả lời khiến cho hắc y nhân rừng mình không hổ danh là Chiến Thần, chỉ vài câu thôi đã có đủ uy áp áp đảo kẻ thù.

Mà tiếng hắn vừa dứt, đội quân mặt giáp trụ màu đen lạnh giá đã phi thân vào bọn sát thủ. Hai màu đen hòa vào nhau nhưng lại tương khắc hoàn toàn

khi những bông hoa huyết sắc tanh tươi nở rộ.

Tên cầm đầu cảm hận, kế hoạch đáng ra sẽ vô cùng hoàn hảo, cho dù hấn [Âu Dương Hàn Phong] đến cứu viện thì cũng chưa chắc sẽ thắng được bọn họ nhưng tại sao lại có thêm ba ả trình giáo kim kia chứ? Tên hắc y bắt đầu cũng trở nên điên cuồng, khinh công vận khí hết mức bay lại phía Nguyệt Điệp đang trị thương cho Thiên Băng nhưng hấn đã quên rằng... cô vẫn luôn ẩn mình thủ hộ hai người bọn họ.

Phập! con dao găm thẳng tắp không sai lệch cắm vào chính giữa tim của tên hắc y nhân. Từ Hy từ trong bóng tối bước ra, khuôn mặt lạnh như băng tuyệt không có một tí biểu cảm, con ngươi đen bóng lạnh lẽo tỏa ra sát khí dày đặc. Họ là bạn của cô, là nghịch lân của cô, dám có ý nghĩ làm hại họ thì trước tiên phải có gan chịu đựng sự phẫn nộ của cô.

Mà Nam Cung Thần cùng Thượng Quan Khương ở gần đó cũng phi thân lại, chưởng phong đánh bay tên hắc y sang một bên mà thủ hộ Nguyệt Điệp cùng Thiên Băng. Âu Dương Hàn Phong chậm rãi bước lại, nói chậm rãi nhưng thật ra mỗi bước của hấn như mười bước bình thường, chẳng mấy chốc đã đứng bên cạnh cô.

- Băng sao rồi? _ Lúc Nguyệt Điệp nhẹ nhàng rút chân thì cùng lúc đó, Thượng Quan Khương sốt ruột hỏi han.

- Không sao, đã cầm máu _ Nó nhẹ lắc đầu, cũng may là chữa trị kịp chứ nếu trễ hơn chút nữa thì sẽ rất phiền phức.

Cả mấy người cùng thở phào nhẹ nhõm nhưng họ biết, họ không thể dễ yên cho chuyện này được.

- Thương Vân quản lí vô cùng tốt _ Từ Hy mỉm cười lạnh lẽo rồi dịu Thiên Băng cùng kéo Nguyệt Điệp đang có dấu chấm hỏi to đùng trên đầu ra chỗ khác

- Nghi ngại một chút đi, sáng sớm mai sẽ xuất phát _ Âu Dương Hàn Phong ra lệnh. Có lẽ Tề tướng là đang sốt ruột lắm đi? Không sao, họ sẽ cho hấn một cái đại lễ thật lớn.

Ánh tà dương dần dần xâm chiếm bóng tối, những tia nắng đầu tiên nhẹ nhàng nhảy nhót. Từ Hy mở đôi mắt, môi kéo lên một nụ cười lãnh khốc, trò hay... mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trở về (1)

Chương 12:

Thượng Quan năm thứ hai mươi tám, Thượng Hoàng quốc bình trị nhân dân ấm no, dẹp yên loạn lạc nơi Phương Quốc.

Sáng sớm, Thái Dương đã thức tỉnh làm cả một vùng trời ngập tràn nắng nhẹ. Cái thứ màu đỏ yêu điểm, mĩ lệ toát ra như được ai cố tình vấy lên cần làm cho khung cảnh trở nên phong tình vạn chủng. Đường ngoài phố xá sớm đã tấp nập, náo nhiệt bởi tiếng rao hàng, những tiểu lâu cũng đã đông nghẹt người. Mà nói đến cái nơi bắt quật nhiều nhất cũng chính là tiểu lâu.

- Này này, các người có biết không, hôm nay đoàn quân của Tứ vương gia sẽ trở về đó _ một tên cầm đầu gà quơ quơ

- Chuyện đó ta biết rồi, hơn nữa đoàn quân của Tề tướng cùng với Hàn Vương cũng sẽ trở về vào hôm nay _ một tên cũng chen chen nói

Tên khác ném cho cả hai một ánh mắt khinh bỉ

- Bây giờ các người mới biết chuyện đó hả? Ta còn nghe nói đoàn quân của ba người sẽ cùng trở về cùng nhau

- Này, sao người biết _ hai tên còn lại nghi hoặc hỏi

- Hừ, đệ đệ của bạn của đại ca của bạn của caca ta có quen một tên lính, là hấn nói thế. Người cũng chưa biết đâu, hôm nay vị quân sư thiên tài ấy cũng xuất hiện, nghe nói là một mĩ nhân phong hoa tuyết nguyệt, đa tài đa diện... _ hấn thao thao bất tuyệt không biết chán khiến người trong tiểu lâu xúm vào nghe lỏm. Cái tiểu lâu ấy bỗng chốc ồn ào náo nhiệt hơn cả bình thường.

Mà ở bên trong góc tối, hai người nhàn nhả ăn cơm nhưng cũng không quên hóng chuyện

- Khi nào đệ đệ về a~ _ nam nhân mặc thanh y than thở

- Công tử, vương gia sẽ nhanh trở về thôi_ nam tử bên cạnh cung kính trả lời. Đây không ai khác chính là Thượng Quan Vân và nam tử bên cạnh là chính hoàng kì Phạm Tôn

- Đi, trở về thôi_ Thượng Quan Vân nóng lòng muốn gấp lại vị đệ đệ và caca của mình

- Vâng_ Phạm Tôn cung kính.

Cùng lúc đó, trên con đường lớn gần kinh đô, cả đoàn người cả người lẫn ngựa hung dũng diễu hành thành một con đường dài. Đội quân cầm trên tay cây cờ của Thượng Hoàng quốc thù hình con đại bàng. Ba người Nam Cung Thần, Thượng Quan Khương cùng Âu Dương Hàn Phong dẫn đầu cười ba con hắc mã còn Từ Hy, Thiên Băng và Nguyệt Diệp ngồi trong xe ngựa. Cô tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, cô cũng muốn được cười ngựa nhưng ba tên kia lại bảo nhờ cô chăm sóc Thiên Băng. Kháo, có Nguyệt Diệp ở đây thì cần gì cô chăm sóc chứ, cơ bản mọi việc chưa đến tay cô đã bị nó làm hết. Thiên Băng nở nụ cười yếu ớt, vết thương của nó không đến mức làm quá lên như vậy nhưng mà tên Thượng Quan Khương kia lại nhất quyết bắt nó nghỉ ngơi trong đây. Trong lòng Thiên Băng bỗng nhiên chảy qua một dòng nước ấm mà ngay cả nó cũng không thể phát hiện được. Nguyệt Diệp ngơ ngác nhìn quãng đường đang đi đến thất thần, vừa rồi lúc chuẩn bị xuất phát cái tên Nam Cung Thần kia bỗng đứng lại trở nên ôn nhu chăm sóc nó khiến nó sững sốt bây giờ nghĩ đi nghĩ lại đến nhức óc mà nó vẫn chẳng hiểu tại sao hắn lại làm như vậy?

- Tiểu Diệp, tiểu Diệp_ Thiên Băng khều khều gọi nó

- Hơ, hà, sao vậy Băng Băng_ nó giật mình, cảm thấy không ổn chút nào, tại sao lại lơ đãng đến mức này chứ

- Cậu bị sao vậy?_ Thiên Băng nhú mày, cái trạng thái đơ đơ lẫn lẫn của Tiểu Diệp không hay chút nào

- Ách, không có gì, không có gì_ Nguyệt Diệp chối bay, được rồi, cứ cho là nó suy nghĩ nhiều đi

- Phải không?_ Thiên Băng nâng mi

- Phải_ Nguyệt Diệp quyết định giấu đi chuyện này. Đùa à, nếu mà nói ra sẽ bị cười cho thái mũi mắt

- Ai nha nha, vậy mà mình cứ tưởng người nào đó còn đang thất thần về chuyện thừa tướng đây, aizz_ Thiên Băng thở dài, nhỏ mới là không tin không có chuyện gì xảy ra, cũng may sáng sớm hôm nay nhỏ mới nhìn thấy một cảnh vô cùng hay ho.

- Cậu...cậu...cậu..._ Nguyệt Diệp trừng mắt, không phải chứ? Nhỏ đã thấy cảnh sáng nay??? Trên khuôn mặt nhỏ hiện ra một tầng đỏ ửng mà hai cái tai nhỏ cũng đã nóng hết lên rồi, dễ thương kinh người

- Hahahaha... Nguyệt Diệp, biểu tình xấu hổ của cậu cư nhiên dễ thương như vậy_ Thiên Băng không khách khí cười to, nếu cái cảnh này mà chụp được lại thì đám anh em trong hắc đạo không biết sẽ có cái biểu tình gì, đây là thân y lĩnh đạm ư???

- Uy, Tiểu Hy, nhìn này nhìn này, Tiểu Nguyệt nhà chúng ta đang ‘tức giận’_ Thiên Băng đùa dai kéo kéo áo của Từ Hy

- Mắt mù cũng thấy, người ta là đang xấu hổ_ cậu nói đùa thoát ra khiến cho Thiên Băng sững sốt, cho dù nhỏ kéo Tiểu Hy vào cuộc nhưng nhỏ cũng không ngờ Tiểu Hy sẽ giúp mình. Trong nhất thời không để ý hình tượng mà lăn ra cười

- Oa...hahahaha...hahahaha... Hy...Hy cũng vậy hahahaha... Tiểu Nguyệt...hahahaha

- Cậu im đi_ Nó xấu hổ hết lên, mặt lúc này đã đỏ như trái cà chua chín

- Băng, được rồi, người ta đã xấu hổ đến mức sắp xỉu rồi kia, đợi đến khi thừa tướng trách tội chúng ta không gánh nổi_ người nào đó không để về ngạc nhiên của hai người kia vào mắt, tiếp tục đùa cợt

- Hy...cậu...hahahaha_ Thiên Băng ngã lăn ra cười không ngừng mà Nguyệt Diệp lúc này chính là muốn đào một cái lỗ mà chui xuống, xấu hổ chết mất

Bên trong xe không khí vô cùng nào nhiệt mà bên ngoài cũng vậy. Thượng Quan Khương ném cho Nam Cung Thần một ánh mắt đầy ẩn ý, khóe miệng nở một nụ cười giễu cợt nhưng mà Nam Cung Thần không để ý, khóe miệng của y nở một nụ cười rục rịch. Cả ba nàng không hề hạ thấp thanh âm cho nên đối với nhĩ lực cực tốt của bọn họ đều nghe hết

- Ai nha, thừa tướng đại nhân để ý nhị tiểu thư của Tuyệt hoa thành tri phủ hả?_ Thượng Quan Khương cười vô si

- Aiz, vậy không biết là ai để y quân sư cô nương vậy ta_ Hồ ly nào đó cười trơ tráo, muốn chọc hắn? Tám trăm năm sau may ra còn cơ hội

- ..._ Âu Dương Hàn Phong giữ vững phong thái trầm mặt nhưng đối với chuyện này cũng không để ngoài tai mà nghe một chút.

Một đường đến kinh thành không buồn chán mà lại náo nhiệt kinh người, một đường đi đến hoàng cung dưới sự chào đón của nhân dân. Và từ đây, bánh xe vận mệnh bắt đầu luân chuyển, những âm toán, mưu mô, thủ đoạn chằng chịt đầy rẫy và bí mật cũng không ngừng xuất hiện.

Chương 13: Trở về (2). Gặp lại Thượng Quan Vân

Chương 13:

Trưa. Thái Dương nhô cao đến chói mắt người, ánh nắng cũng trở nên hung dữ khiến người ta hoảng sợ nhưng cho dù vậy, tiếng hoan hô nhiệt liệt vẫn làm cho kinh đô Thượng Hoàng Quốc trở nên náo nhiệt. Mọi người tách ra làm hai hàng nhường đường cho đoàn quân trở về. Mấy tên nam nhân thì không đứng im, họ nghe nói quân sư của đại quân chính là một mỹ nữ, thế là cả đám nhao nhao nhìn:

- Mỹ nữ đâu, mỹ nữ đâu chứ? _ một tên hét ầm lên

Bốp! – Tên điên, người không thấy chiếc xe ngựa kia hả, hẳn là dành cho mỹ nhân đấy _ tên bên cạnh mơ mộng

Các thiếu nữ chen lên trước, hét ầm lên khi thấy ba vị mỹ nam tử dẫn đầu.

- Ôi! Đó là tứ vương gia... _ một cô gái thẹn thùng

- Hàn vương thật đẹp! _ cô gái bên cạnh chảy nước miếng

- Nhìn kia, nhìn kia, thừa tướng thật suất _ cô gái bên cạnh hoa si nói

-

‘ Ai nói người cô đại không hảo sắc chứ? Ai nói nữ nhân cô đại rụt rè nhút nhát chứ? Kháo! Lão tử phé cả nhà hần’ _ Cả ba người ngồi trong xe ngựa đen mặt, Thiên Băng cảm thán, thật may là mình bị thương còn Từ Hy rùng mình khi tưởng tượng ra cảnh hàng trăm ánh mắt như lửa nhìn về phía mình, Nguyệt Diệp thì lại cầu phúc cho ba tên kia, ba tên ấy thật tội nghiệp, cứ như miếng thịt dâng lên cho một đàn sói ấy!

Nhưng khác với những gì nó nghĩ, ba tên cưỡi ngựa ngoài kia chẳng có một tí gì gọi là bị ảnh hưởng. Nam Cung Thần về mặt gian trá ‘ta không quan tâm’, Thượng Quan Khương đầu gối ‘ Là ánh mắt hâm mộ dành cho các tướng sĩ’, Âu Dương Hàn Phong về mặt lạnh tanh ‘ Các người thích là chuyện của các người, không phải là chuyện của ta’. Tuy là ba khuôn mặt, ba biểu cảm khác nhau nhưng lại đều có một suy nghĩ chung, ‘Ồn như vậy các nàng có nghĩ ngợi được không???’

Một đường náo nhiệt tiến tới hoàng thành của Thượng Hoàng quốc lúc này đã được trải thảm đỏ mĩ lệ. Văn võ bá quan đứng hai bên nghiêm chỉnh chờ mà cái người đứng đầu quan văn về mặt vận vẹo khó coi, thất bại rồi sao???

- Hàn vương, tứ vương gia, thừa tướng đại nhân tiếp kiến _ tiếng hét ‘thánh thốt’ của lão công công vang lên ở ngoài điện

- Truyền! _ tâm tình lúc này của Thượng Quan Vân vô cùng tốt, mọi người rút cuộc cũng bình an trở về

Âu Dương Hàn Phong, Thượng Quan Khương và Nam Cung Thần bước vào mà theo sau là Từ Hy, Thiên Băng và Nguyệt Diệp.

- To gan, dám không quỳ xuống hành lễ _ lời này của công công tất nhiên là quát các cô, ba người kia đã được Thượng Quan Vân đặc ân không cần hành lễ mà lúc tên thái giám kia nói xong thì cũng nhận được ánh mắt sắc bén của Từ Hy.

Quý? Nực cười, tên Thường Vân kia dám bắt các cô quỳ sao???

Mà Thượng Quan Vân lúc này đã triệt để hóa đá rồi, ba tiểu tồ tông kia tại sao có thể xuất hiện ở đây được chứ? Khóe miệng hần co rút, xong rồi, thôi xong rồi

- Vô l.../ Cầm miệng _ Nguyệt Diệp hét lên cắt đứt lời của tên công công, khuôn mặt không chút cảm xúc nhìn chính diện vào Thường Vân mà Thiên Băng lại là bộ dạng xem kịch vui cười hi hi không chút nào để ý tới những con mắt tròn to nhìn về phía bọn họ. Hoàng thượng nổi tiếng nghiêm khắc nhưng bây giờ lại để cho ba nữ nhân này làm loạn sao???

- Thường Vân, lâu rồi không gặp a ~~~ _ Từ Hy cười mị một cái làm cho quang cảnh bỗng chốc nở hoa, cái khuôn mặt họa thủy luôn lạnh tanh bỗng dung nhu hòa khiến cho nó càng thêm mĩ lệ. Tuy nhiên, cả bọn Thiên Băng cũng Thường Vân lạnh run, ai không biết chứ tụi nó hiểu rõ Tiểu Hy lúc mỉm cười như thế mới chân chính là nguy hiểm!

- Khụ! _ Thượng Quan Vân ho khan, sống lưng lúc này đã nổi đầy gai ốc tại sao lại đưa ba ác quỷ này đến đây vậy? Tuy trong lòng chính là khóc không ra nước mắt nhưng hần lại cố nặn ra một nụ cười tươi tắn hết sức có thể

- Đã lâu không gặp, tui rất nhớ các cậu nha!

‘Giả tạo’ các cô khinh bỉ, cái kĩ thuật diễn tồ tàn này mà cũng lấy ra? Nhận ra ba cái ánh mắt khinh thường nhìn về phía mình, Thường Vân vuốt mũi được rồi, là hần không giỏi bằng các cô, nói khóc có thể khóc đến hoa lê đài vũ, muốn cười thì cười đến thiên địa nở hoa còn muốn khóc thì lạnh còn hơn cả băng sơn ở nam cực.

- Nói chuyện sau a~~~~ _ Thiên Băng vẻ mặt hớn hỏ nhưng lại bẻ tay rộp rộp khiến cho Thượng Quan Vân rung mình

- Được rồi, hôm nay quân ta đại thắng trở về, tối ngày mai mở yến tiệc tầy trần. Bãi triều_ Thượng Quan Khương phát tay nói với mọi người. Đám đại thần nghe vậy đành mang theo vô vàn dấu hỏi chấm mà dòi khỏi chính điện.

Mà lúc này, Từ Hy cùng Nguyệt Diệp chính là cười khốc khốc nhìn Thương Quan Khương vẻ mặt khóc không ra nước mắt, xong rồi, kỳ này tiêu rồi.

Ba người Âu Dương Hàn Phong, Thượng Quan Khương cùng Nam Cung Thần chính là điệu bộ xem kịch vui, tuy bọn hần cũng có thắc mắc nhưng mà... tưởng hay bỏ lỡ sẽ rất phí cho nên xem xong rồi hãy hỏi cũng chưa muộn!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trở về (3) Gặp lại Thượng Quan Vân

Chương 14:

**** Dưỡng tâm điện ****

Tĩnh... vô cùng tĩnh... cực kỳ tĩnh! Tuy nhiên, cái sự tĩnh lặng trước con giông tố này lại khiến cho Thượng Quan Vân rung mình.

- Ha...ha, Tiểu Hy, Băng Băng, Diệp Nhi, sao ba người lại xuyên tới đây được?_ Hần quyết định phá vỡ sự im lặng đến khủng bố này

- Ừm, tai nạn máy bay_ Thiên Băng cười hề hề, tay không ngừng nghịch nghịch khối ngọc tỷ làm bằng vàng ròng.

- Tai nạn máy bay?_ Thượng Quan Vân trừng mắt, không phải chứ? Chết vì cái lý do lãng xẹt này á???

- Nhưng mà... cái máy bay đó là do chính tay Hy thiết kế cùng với giám sát thực hiện, không thể nào bị trục trặc được!_ Nguyệt Diệp nhú mày, từ lúc xuyên đến đây nó vẫn thắc mắc, chiếc máy bay ấy tuyệt không thể có vấn đề mà là... có người đã giả trò

- Thật ra, bố mẹ muốn chúng ta đến Nhật để tiêu diệt một người_ trầm ngâm một chút, Từ Hy quyết định nói ra

- Là ai?_ cả Thiên Băng cùng Nguyệt Diệp sừng sốt

- Lão đại của yakuza Nhật Bản Hoắc Kiến Minh_ Cô lạnh lùng nói

- Hoắc Kiến Minh_ Thiên Băng nghi hoặc - Hần không phải là cựu thành viên của SWAT sao?

- Đúng vậy!_ Cô gật đầu

- Theo ý cậu vậy thì chuyện chúng ta về Nhật Bản tiêu diệt Hoắc Kiến Minh bị rò rỉ?_ Nguyệt Diệp trầm ngâm nói

- Ừ, có thể hần sai người động tay động chân với chiếc máy bay của chúng ta_ Cô nói tiếp

- Nhưng mà, là ai? Chiếc máy bay ấy bị động tay động chân khi nào?_ Thượng Quan Vân nhú mày

- Trên máy bay có chúng mình, hai phi công và hai tiếp viên_ Nó cố nhớ lại

- Hai tiếp viên một là thư kí của Thường Vân – Deisy tỷ còn người thứ hai hình như là người của bố nhưng mà mình thấy rõ cô ta bị nổ tan xác_ Từ Hy chậm rãi nói

- Hai phi công kia là ai? _ Thượng Quan Vân trầm mặt
 - Lão K và một tên lạ hoắc à _ Thiên Băng bỏ ngọc tỷ xuống rồi lại lục lục trên bàn xem có đồ gì chơi không =.=
 - Lạ? không phải là Đế Thiên hả? _ Cô sững sốt
 - Đế Thiên? Không phải! Hắn làm gì xăm con báo màu đỏ chót chứ! _ Nhỏ nghi hoặc
 - Con báo màu đỏ chót??? Hắc báo??? _ Nó gầm lên, không phải chứ? Con báo màu đỏ chót chính là dấu hiệu của Hắc báo! Hắc báo! Sát thủ khiến cho Hắc đạo một phen huyết tinh lưu vũ?
 - A! tưởng ai hóa ra là tình cũ của Tiểu Diệp nhà ta! _ Thiên Băng chán nản bỏ viên dạ minh châu trong tay xuống mà cười đều. Nhỏ không biết rằng người nào đó đang tao nhã uống trà khi nghe xong liền siết chặt tay khiến cho ly trà rang rắc nứt một đường.
 - Thiên Băng, cậu nói hàm hồ gì thế? _ Nguyệt Diệp hét ầm lên
 - Ủy, tui cũng nghe qua chuyện này rồi nha! Tà y vs Hắc Báo được đưa lên trang nhất của báo “Hắc lộ”* luôn á! _ Thượng Quan Vân cười đều
- (* Hắc lộ: này là báo chuyên đưa tin về Hắc đạo nha ^^)
- Ân! _ Từ Hy gật đầu chắc nịch
 - Không...không có! _ nó lắc đầu nguầy nguậy
 - Ai da, con mồi đầu tiên vọt ra khỏi móng vuốt của Hắc Báo, cậu làm sao hay vậy? _ Nhỏ tò mò
 - Mình chỉ hỏi hắn tại sao hắn lấy danh là Hắc báo mà xăm con báo màu đỏ chót, phải đổi lại thành Huyết Báo chứ? _ Nguyệt Diệp thành thành thực thực trả lời
 - Rồi sau đó? _ Nhỏ hỏi lại
 - Hắn im lặng rồi quát một câu “rất thú vị!” sau đó...bỏ đi còn nói là sẽ gặp lại_ nó cố nhớ lại
 - “Rất thú vị?” “Sẽ gặp lại?”... à! Thì ra sau đó Tiểu Diệp nhà ta mới chính thức là “con mồi” của Hắc Báo khừ khừ _ Thượng Quan Vân vô sỉ cười. Mà mặt của con hồ ly nào đó đã đen đến không còn đen hơn rồi
 - Được rồi! _ Từ Hy lên tiếng cắt đứt
 - Vậy là... có thể Lão K, Daisy tỷ cũng xuyên đến đây? _ nhỏ hồ hởi
 - Còn có Hắc Báo nữa _ cô bổ sung
 - Vậy... _ cả ba người trầm ngâm
- Không gian bỗng dưng im ắng đến là thường khiến cho Thượng Quan Vân khó chịu lên tiếng:
- Các cậu đừng bảo với mình rằng các cậu lo lắng về sự hiện diện của Hắc Báo nhé! Có trời mới tin! _ Hắn không ngốc, cho dù có mười Hắc Báo ở đây thì bọn Từ Hy đều có thể giải quyết
 - Không...! Tụi mình đang nghĩ cách giải quyết cậu! _ Thiên Băng lên tiếng khiến cho Thượng Quan Vân lạnh người
 - Đúng vậy! _ nó gật đầu tán thành
 - Khoan đã, giải thích với ba tên kia làm sao? _ Cô nhú mồm, chỉ về ba người đang uống trà nhưng động tác cứng ngắt
 - Hờ? _ Thượng Quan Vân quay đầu lại
 - Phong ca, Khương đệ, Thần, bọn họ đều là người ở chỗ ta _ Hắn cười hề hề nói, còn đâu ra hoàng thượng lạnh lùng, tàn nhẫn đây?
 - Ở chỗ của ca? _ Thượng Quan Khương thoáng sững sốt rồi gật gù
 - Ê, Thường Vân, bọn họ biết cậu xuyên qua đây hả? _ nhỏ kéo áo Thượng Quan Vân
 - Ủ _ hắn cười đáp
 - Vậy tại sao... họ còn coi ngời như “hắn” thế? _ nhỏ hỏi tiếp
 - Ha, trách sao được, Thường Vân ta phong hoa xuất chúng, đại danh鼎鼎, đẹp suất như thế này cơ mà _ Thượng Quan Vân YY

- Phốc! _ Thượng Quan Khương phun trà, trần trối nhìn.

- Thượng Quan Khương trước đây là một tên thái tử ngông cuồng, ăn chơi trác táng, mắt để trên đỉnh đầu, sau khi lên ngôi thì mang theo cả đồng mỹ nữ vào hậu cung, không quản lí công việc đất nước. Nói chung là Hôn Quân _ Âu Dương Hàn Phong nhân nhạ đáp

- Nha! Là vậy! _ Thiên Băng gật gù

- Được rồi, được rồi, sắc trời cũng đã trễ, mọi người nên về thôi _ Thượng Quan Vân khoác tay, vô sỉ vạ phần nói

- Không ngại, không ngại, tối này chính là tụi mình ở lại hàn huyên a~ _ Nhỏ cười hắc hắc

- Ân! _ Cô cùng nó gật đầu khiến cho Thượng Quan Vân lạnh run

- Vậy... Hàn ca, Khương đệ, Thần mọi người về trước đi ha...ha _ Thượng Quan Vân áp ứng, biết trước là không thể tránh khỏi bị hành hạ, thôi thì vẫn giữ đường lui chưa một tý mặt mũi vậy! =.=’’

- Được! _ Nam Cung Thần hoa hoa lệ lệ cười, thập phần tao nhã đứng dậy phủi áo bào

- Ta cùng với Hàn vương và Tứ vương gia qua Nam Cung Điện _ hồ ly nào đó cười híp mắt rồi vui vẻ cùng hai người kia đứng dậy, sau đó còn vô cùng có ý tứ Khép cửa!

- Hơ...hơ... Nam Cung điện không phải ở kế bên sao? _ Thượng Quan Vân đơ mặt, chưa nói hết thì cánh cửa đã đóng chặt khiến cho hấn cứng người.

Máy móc quay đầu lại chỉ thấy Tử Hy và Nguyệt Diệp bộ dáng “yểu điệu” thương thức trà còn Thiên Băng về mặt cười vui hơn hoa nhưng tay lại bẻ xương rộp rộp. Thượng Quan Vân thay mình một phút mặc niệm “Minh xong rồi!” Hấn còn hoài nghi có phải hay không mình nên viết di chiếu sớm để lỡ ngày mai không thấy mặt trời. Đêm nay ánh trăng khác thường sáng rọi, tiếng nước êm tai cũng thập phần vui vẻ, che dấu đằng sau một tiếng gào thét kêu cha, kêu mẹ. Đêm nay quả thực dài, một đêm vô cùng dài!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Thái Dương tỉnh giấc, hồng rực rỡ một góc trời. Hoàng thành tráng lệ bừng tỉnh giữa phố thị phồn hoa náo nhiệt. Xuân ý dào dạt tràn đầy sức sống bao phủ hết mọi ngõ ngách, không chừa một lối.

- Hoàng thượng, hoàng thượng _ trước cửa Dưỡng tâm điện, giọng nói eo éo của tên công công vang lên khiến người ta nổi da gà nhưng chẳng thể nào đánh thức được người đang ngủ ở bên trong

- Lê công công, phiền ngài đi nói với văn võ bá quan rằng hoàng thượng không được khỏe, hôm nay không lên triều _ Nam Cung Thần cười như gió xuân ấm áp, đằng sau hấn là đầu gối Thượng Quan Khương và tảng băng Âu Dương Hàn Phong

- Vâng..vâng, thừa tướng đại nhân, thuộc hạ lập tức đi thông báo _ tên công công run rẩy rồi chạy bay đi khiến Thượng Quan Khương cảm thán, chạy nhanh thật!

Két! Cánh cửa được mở ra, cảnh vật bên trong khiến cho cả ba người trực tiếp hóa đá! Nam Cung Thần cứng nhắc xoay người khép cửa lại. Chỉ thấy bên trong vô rượu chất thành đồng, bút vẽ, nghiền mực, thánh chỉ, giấy bút... loạn một đồng từng xèo ở dưới đất. Trên long sàng, Giang Nguyệt Diệp an an ôn ôn ngủ, bên cạnh là một chiếc hộp gỗ được trạm khắc vô cùng tinh xảo. Nam Cung Thần tò mò bước lại gần ra xem, chỉ thấy bên trong toàn ngân châm tẩm độc được sắp xếp vô cùng ngay ngắn, trật tự. Hồ Ly nào đó rung mình dựng thẳng lông.

Tề Tử Hy mỗi một nằm trên bàn trà ngủ nhưng mà xung quanh đã chất không biết là bao nhiêu vô rượu. Hơn nữa, bên cạnh cô là một lọ mực, một cây bút và một tờ giấy phát họa những thứ kì quái. Âu Dương Hàn Phong tiến lại, bước qua vô số vật thể nằm ở dưới đất rồi còi ngoai bào màu đen khoác lên người Tử Hy. Đêm qua rất lạnh, vật nhỏ cứ như thế này mà ngủ sao? Hấn trong lòng cảm giác một trận đau rồi nhẹ nhàng ngồi bên cạnh cô.

Thượng Quan Khương trầm mặt, Thượng Quan Khương đen mặt, Thượng Quan Khương rốt cuộc cũng không bình tĩnh nổi rồi! Chỉ thấy Thiên Băng “đầu gối, tay áp” với Thượng Quan Vân nhưng mà thật ra là đầu gối, tay gác. Tình hình là nhỏ gối đầu trên người Thường Quan Vân, cánh tay thì cũng gác lên người hấn. Ở thời hiện đại, chuyện này rất ư là bình thường! Thật đấy, trong mọi người, hấn là người nhỏ “yêu quý” nhất bởi lẽ trong nhóm nhỏ không bắt nạt được Nguyệt Diệp, lại càng không dám làm càn với Tử Hy cho nên chỉ còn nước hành hạ Thường Vân. Hai năm trước Thường Vân biến

mất làm nhỏ một trận “tê tái cõi lòng” chân tay ngứa ngáy cũng chẳng muốn bắt nạt với tên hoàng thượng dở hơi vì vậy khi gặp lại Thượng Quan Vân nhỏ đương nhiên là người vui nhất. Nhưng mà ở thời này, nữ nhân “e thẹn”, công dung ngôn hạnh, tam tông tứ đức. Cái tư thế này của hai người cư nhiên sẽ là một chuyện vô cùng, vô cùng kinh thiên động địa.

- DẬY HẾT CHO TAAA!!!! _ Thượng Quan Khương gầm lên khiến cho vô số chim chóc hoảng sợ bay tán loạn.

Nguyệt Diệp đang ngủ cũng lơ mơ tỉnh giấc, Từ Hy đem qua uống quá nhiều rượu giết mình tỉnh dậy, đầu óc quay cuồng suýt nữa té xuống ghế, cũng may Hàn Phong ở bên cạnh đỡ lấy. Nhưng mà hai con heo ngủ nướng Thượng Quan Vân cùng Thiên Băng động vẫn không động lấy một cái mà vẫn an ổn ngáy ooo.

- Chuyện gì vậy? Tiểu Hy? _ Nguyệt Diệp ngơ ngơ dụi mắt, đem qua thức thật khuya a

- Hờ... hông biết _ hiếm khi thấy vẻ mặt đờ đẫn đáng yêu của Từ Hy, Hàn Phong nhẹ nhàng đem cô đỡ lên ghế, ánh mắt lạnh liếc về phía Thượng Quan Khương đang bốc hỏa

- Không có chuyện gì đâu, các nàng cứ nghỉ ngơi tiếp đi _ Nam Cung Thần nhẹ giọng xoa đầu Nguyệt Diệp

- Vậy, cái tên kia bị sao vậy? _ Từ Hy chỉ chỉ vào Thượng Quan Khương bùng cháy dữ dội

- Oáp! Nhìn Băng với Vân kia _ Nguyệt Diệp ngáp dài

- DẬY...DẬY...CHO TAAA!!! _ Thượng Quan Khương tiếp tục công phu sư tử rống của mình nhưng mà hai con heo nằm dưới đất đã luyện đến trình độ “Phong ba bão táp, mặc ta, ta ngủ” từ lâu lắm rồi

- Hy à, giúp hấn đi _ nó lắc đầu đồng tình

- Đầu đầu! _ cô nhú mày. Thật sự hôm qua quá chén uống không biết bao nhiêu là rượu rồi

- Hôm nay còn phải bàn tiếp chuyện đó nữa! _ Nguyệt Diệp ần ý nói

- Ủ! _ cô loạng choạng đứng dậy làm Hàn Phong một phen hết hồn vội đỡ lấy

- Ta không sao! _ Từ Hy cất bước lại chỗ hai con heo nằm ngáy z z . Mắt nhìn quanh rồi cầm lấy một vò rượu, mặc kệ ánh mắt kinh hoàng của Nam Cung Thần và Thượng Quan Khương, đổ hết lên người hai con heo dưới đất. Cho đến khi tưới đến vò thứ ba, người dưới đất bắt đầu nhúc nhích. Thượng Quan Vân khó chịu xoa tay còn Thiên Băng chỉ chép chép miệng

- Thường Vân, Thiên Băng, có cần hay không ta cho một mồi lửa? _ một câu nói vô cùng, vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại lạnh đến âm độ khiến cho hai người bên dưới bắt đầu ý thức được người đang nói là ai

- Tiểu Hy, lấy cái này đốt được nè! _ Nguyệt Diệp ném một cuộn thánh chỉ màu vàng mới tinh, chưa viết được một chữ qua cô

- Ủ! _ cô cầm rồi bắt đầu tìm thứ châm lửa. Từ Hy không nói đùa, cô đốt thật. Mà khi hai con heo ở dưới ngửi thấy mùi khét khét đã bật dậy la hét

- Aaaaa... cháy nhà...cứu hỏa, cứu hỏa... _ hai miệng, hai mồm đồng thanh đến kinh ngạc

- Cháy nhà cái đầu hai người ấy, nếu thích khi nào thử đốt chơi _ Nguyệt Diệp phán một câu xanh rờn

- Ấy không... không _ Thượng Quan Vân lắc đầu mà bây giờ, mọi người thấy bán mặt của hấn cũng bắt đầu ha hả cười.

Mặt của Thượng Quan Vân đầy vết mực, hình thù kì quái mà nhớ kĩ lại mới thấy, những hình này được vẽ ở tờ giấy đặt bên cạnh Từ Hy. Đương nhiên, người chịu trách nhiệm vẽ lên mặt Thượng Quan Vân cũng là cô. Chưa hết, hai mắt thâm quầng như con gấu trúc, râu ria sau một đêm mọc lìa thia vài cọng dưới cằm. Mái tóc dài được bện theo kiểu công chúa, còn được cài trâm hoa của Nguyệt Diệp nữa!

- Phốc... hahaaa, chúng ta thật “thiên tài” _ Thiên Băng bật cười nói trong khi Thượng Quan Khương đã kéo nhỏ ra chỗ khác

- Hahaaa _ Nguyệt Diệp cười rộ lên

- ... _ Từ Hy nén cười nghẹn đỏ cả mặt

- Mấy cậu thất vô lương tâm! _ Thượng Quan Vân về mặt ai oán nói

- Lương tâm là gì à? _ Thiên Băng mờ mịt nói

- Có ăn được hông vậy? _ Nguyệt Diệp nghiêng đầu

- Không bán được tiền đâu _ Từ Hy lạnh tanh đáp lại

- ... _ Thượng Quan Vân bó tay

- Được rồi, chỉnh đốn lại đi! _ Hàn Phong nói rồi dịu cô ra ghé ngồi

- Tề tướng hẳn rất sốt ruột? _ Nguyệt Diệp nháy mắt

Thượng Quan Vân cùng Thiên Băng nghe thế cũng đứng dậy rồi vào trong thay đồ mới.

- Chúng ta ra hoa viên nói tiếp _ hồ ly Nam Cung Thần cười híp mắt rồi đứng dậy

Mọi người cũng ần lụi đi ra khỏi Dưỡng tâm điện lúc này không khác gì một bãi chiến trường. Thượng Quan Vân cùng Thiên Băng đến sau cùng, trực tiếp ngồi xuống ghế món ngon bỏ vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vị Hôn Thê???

- Không có canh gừng hả? _ Nhỏ nhủu mày rồi nhìn về Từ Hy. Tiểu Hy hôm qua hưng phấn uống quá trời rượu, bây giờ thì nhìn xem, cứ lơ lơ lơ lơ như thế này thật khó coi. Bản thân Thiên Băng là người cực kỳ ghét cái loại cà phê cà phơ, nhìn như tên điên ấy. ‘ Ái dà, xin lỗi tiểu Hy, mình không phải nói cậu như tên điên đâu’ _ nhỏ nghĩ thầm.

- Không có! ta sai người đi làm _ Thượng Quan Vân vội gọi một tên nô tài gần đó cản dận

- Tiểu Hy vẫn còn đau đầu hả? _ Nguyệt Diệp lo lắng nhìn qua cô

- Aizz, không sao _ cô thở dài – Chỉ tại hôm qua quá chén thôi!

- Rốt cuộc hôm qua nàng đã uống bao nhiêu hả? _ Âu Dương Hàn Phong nhíu mày

- Ta không biết nữa! _ Cô không biết thật mà! Chỉ tại hôm qua cảm thấy rất vui, không kiềm chế được mà cảm nguyên vò rượu mà tu kết quả là say khướt đến choáng váng đầu óc. Từ Hy quyết tâm bùng bùng, phải tu bỏ lại tứ lượng mới được, lâu rồi không uống, mới có mấy chực vò đã say khướt như thế, tề quá, tề quá rồi.

- Nay hai người _ Thiên Băng cười gian rồi nhìn qua Thượng Quan Vân và Nguyệt Diệp nháy mắt

- Hả? _ cô cùng Hàn Phong quay lại

- Nói mau, có mùi JQ _ Thiên Băng đập bàn đứng dậy, điệu bộ hùng hùng hổ hổ mườì phần.

Nhìn bộ dạng quan tâm của Âu Dương Hàn Phong kia, rồi cả lúc hai người ở trong Dưỡng tâm điện “ân ân ái ái” khẳng định là có gian tình!!!

- Khụ... _ cô quay đầu ra chỗ khác

- Tiểu Hy, thành thật sẽ được giảm án, lừa dối sẽ bị nghiêm trị _ Thượng Quan Vân cười tà

- Tại mấy cậu quá đa nghi thôi _ cô đáp lại

- Không có, không thể, không khả thi _ Nguyệt Diệp nhẹ nhàng nói ra, cắt đứt đường lui của cô

- Các cậu... _ cô tròn trừng mắt.

Mấy người ngày trúng gió gì thế rồi hả? Tự dưng JQ??? Mợ nó, Từ Hy sờ mũi, JQ cái đầu mấy người ấy!

- Ngoan, không cần tức giận _ Hàn Phong xoa đầu cô rồi nhìn về phía bọn Thiên Băng – Nàng là vị hôn thê của ta, thế nào?

- Phốc! _ Nam Cung Thần cùng Thượng Quan Khương phun trà

- V...vị...hôn thê? _ Thiên Băng mở to mắt, miệng không ngừng mấp máy.

Sét đánh đoàng đoàng thẳng vào trong tâm trí của nhỏ, Thiên! Hắn nói cái gì? Vị hôn thê? Vị hôn thê? Thiên Băng thật sự muốn ngất, hôm nay là ngày gì vậy trời? Làm ơn, làm ơn cho một đạo Thiên lôi đánh xuống đi, đây rõ ràng không phải sự thật!!!!!!!!!! Tiểu Hy dễ thương, đáng yêu, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở không thể nào là vị hôn thê của tằng băng này được, oaoaaaaaa.

- Cái gì? Vị hôn thê? _ Thượng Quan Vân hét to
- Ngươi... ngươi đừng có hàm hồ _ Từ Hy lúc này cũng giật mình không kém
- Nương tử, tin vật nàng cũng nhận rồi sao nữ lòng nào nói thế? _ Hàn Phong vẻ mặt ảm đạm tội nghiệp. Khuôn mặt yêu nghiệt lúc này sụp xuống khiến người ta không khỏi không kim được lòng. Nam Cung Thần tán thưởng, con đường truy thê của huynh đệ mình thật nhanh a~
- Ngươi... ngươi... cái gì tin vật chứ? _ Từ Hy đảo mắt trắng, nàng thật hối hận khi cầm chơi miếng ngọc bội ở nơi đó
- Không sao, nếu nàng chê tin vật ấy quá kém, vì phu sẽ bổ sung thêm! _ . Cái gì mà chiến thần? Cái gì mà không gần nữ sắc? Cái gì mà lạnh khốc tàn nhẫn? Nhìn cái bản mặt trước mắt với trong lời đồn, Từ Hy nghiêng rằng, là tên nào nói như vậy chứ? Bản nương làm thịt hẳn! Ta phi, lão nương chém. Từ Hy có một loại xúc động không hề nhẹ
- Ngươi... ngươi... ngươi _ Cô thờ hồn hèn, đầu vẫn còn đau lúc này đã triệt để choáng váng, thân hình ngồi phịch xuống ghế mà thờ
- Canh gừng, canh gừng _ Thiên Băng vội hét toáng lên
- Hy, nàng không sao chứ? _ Hàn Phong hối hận, là do hấn hại nàng tức giận
- Canh gừng đến rồi! _ Thượng Quan Vân lên tiếng
- Mau đưa cho Tiểu Hy đi _ Thiên Băng gấp rút đưa chén canh qua cho cô, đúng lúc đó thì...

DỪNG LẠI!!!!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Độc

Thiên Băng giật mình, suýt nữa làm đổ chén canh gừng. Nhỏ khó hiểu quay đầu nhìn Nguyệt Diệp

- Tiểu Diệp, chuyện gì vậy?
 - Đưa chén canh gừng cho mình! _ Nguyệt Diệp âm trầm nói. Ánh mắt thâm sâu nhìn thẳng vào chén canh mà nhỏ cầm trên tay
 - Các ngươi ra ngoài hết đi! _ Thượng Quan Vân cao giọng
- Ở cùng Nguyệt Diệp bao nhiêu năm nên hẳn biết, sắp có chuyện xảy ra rồi!
- Vâng _ đám thuộc hạ sợ sệt lùi ra còn những bóng đen ở trong tối chần chừ
 - Ra đây hết đi _ Âu Dương Hàn Phong lạnh giọng
 - Tuân lệnh _ hơn mười hắc y nhân hơi thở trầm ổn, cước bộ nhẹ nhàng không một tiếng động xuất hiện
 - Canh gừng này không thể uống, có độc _ Nguyệt Diệp ảm đạm hít sâu một hơi mà khi nó vừa nói xong câu này, sát khí quanh người Hàn Phong bùng phát.
- Trời đã sáng bừng, gió xuân phơi phới rong ruổi khắp nơi. Hoa viên hoàng cung vốn là cảnh đẹp mỹ miều, mọi sắc hoa không ngừng đua nở. Cảnh đẹp hiếm thấy lúc này lại bị bao phủ bởi một bầu không khí đè nén, áp lực khiến người ta không thở nổi.
- Là ai dờ trò, đi tra đi _ hấn gầm lên, Hàn Phong nổi giận thực sự rồi. Dám đứng đến người của hấn? Chán sống rồi!
 - Còn ai nữa chứ? _ Hắc y nhân chưa kịp trả lời thì Thiên Băng đã cười lạnh – Tể tướng con cáo già kia chịu từ bỏ kế hoạch hay sao?
 - Tể tướng? Dương Quang Hạo? a~ ra là Dương Quý nhân động thủ a~ _ Nam Cung Thần trào phúng, ánh mắt đầy ý vị nhìn qua Thượng Quan Vân.

Trong hoàng cung mà động tay động chân không phải mấy nữ nhân ngực to náo bét suốt ngày chỉ biết đầu đá thì là ai chứ? Dương quý nhân là con gái của Dương Quang Hạo, lên được Quý nhân thì cũng đã nể mặt ông ta lắm rồi, bây giờ còn muốn giở trò?

- Dương quý nhân? Thượng Quan Vân, xem ra cậu ở đây cũng có lắm phúc, có mỹ nữ, mỹ tửu hưởng dụng! _ Thiên Băng trừng mắt nhìn Thượng Quan Vân

- Không có, là của tên kia để lại, mình vô tội! _ Thượng Quan Vân thanh minh.

Trên trán đã đổ đầy mồ hôi, áp lực thật kinh khủng. Cũng may đối với mấy nữ nhân hoa hoa lè loẹt đó hẳn không thêm quan tâm mà triệt để nhốt trong hậu cung.

- Hừ, Dương Quang Hạo cũng thật có gan, đã hai lần rồi! _ bỗng nhiên, Nguyệt Diệp khò khò nở nụ cười khiến mọi người rợn tóc gáy.

- Yên tiệc hôm nay hẳn sẽ rất vui đây! _ Thượng Quan Khương cũng lên tiếng

- Tiểu Hy, ổn không? _ Thiên Băng quay qua nhìn Từ Hy thì đã phát hiện, cô lúc này thần sắc lạnh băng không một lời nói. Con người sâu lạnh đầy vẻ chết chóc. Nhỏ rùng mình, có người gặp xui xẻo rồi đây!

Từ Hy đột nhiên nở nụ cười, cười đến thiên địa chốc chốc nở hoa, cười đến “nguyệt minh” thẹn thùng. Thượng Quan Vân rùng mình, Thiên Băng run rẩy, Nguyệt Diệp nâng mắt. Nhưng mà trong lòng bọn họ lại ngấm tán thưởng. Dương Quang Hạo con cáo già ngu ngốc, chúc mừng ông đã thành công chọc giận Ác quý!

- Thượng Quan Vân, mình có ý này! _ Từ Hy nói rồi bảy người cùng xúm lại thì thầm bàn tán.

Đám ám vệ đứng chờ nghiêm túc, bọn họ không muốn nghe nhưng tuyệt nhiên có muốn cũng không được. Bảy người trước mắt họ đều là tuyệt thế cao thủ hơn nữa, Từ Hy đã đề nên thanh âm hết sức có thể cho nên muốn nghe lên? Vô phương!

Khoảng một khắc sau, mọi người tản về chỗ cũ, Thượng Quan Vân mặt méo mó khó coi. Nguyệt Diệp y nguyên mặt lãnh đạm, Thiên Băng cười hi hi híp híp, Từ Hy như không uống trà cùng đám Hàn Phong, Nam Cung Thần và Thượng Quan Khương.

- Nhị! Nguyệt Diệp bỗng dung lên tiếng. Vút! Một bóng đen trong chớp mắt xuất hiện bên người nó khiến cho đám ám vệ sững sờ. Họ không nhận ra được sự tồn tại của người này, chứng tỏ hẳn rất mạnh, ít nhất là mạnh hơn bọn họ.

- Dương Quang Hạo con cáo già đó cấu kết với ai? _ Nó chống cằm

- Là Tây tướng quân và Hộ bộ binh thư _ người áo đen tên Nhị cung kính đáp.

- Ừ! nó gật đầu – Người lui được rồi! _ Nhị nghe thấy thế liền cung kính rồi “biến mất”

- Khả năng ẩn thân không tồi! _ Từ Hy đang uống trà rồi nâng mắt tán thưởng. Thực lực người này không kém, chắc chắn là bị Nguyệt Diệp huấn luyện cho chết đi sống lại rồi.

- Ừ, cũng tạm. Mà cậu cũng nên nghỉ ngơi đi, mình mới châm vài huyệt à _ nó đáp lại.

Thì ra lúc mọi người lo tập trung vào chén canh gừng có độc, Nguyệt Diệp đã dùng ngân châm chữa cho Từ Hy

- Không sao đâu, bắt đầu thôi nhĩ? _ Cô cười ẩn ý

- Ân, bắt đầu thôi! _ Mọi người gật đầu

- Các người lui ra đi! _ Âu Dương Hàn Phong ra lệnh, hơn mười hắc y nhân nghe thế cũng ẩn vào góc tối của Hoa viên.

Màn kịch chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Phong Vân Biến

Mái ngọc lưu ly, cột trụ trạm khắc tỷ mỹ, cổ vật bóng loáng được đặt ở mọi nơi, Dương Ly cung vô cùng xa xỉ. Dù sao đi nữa, Dương quý nhân cũng là một thời làm mây làm gió trong hoàng cung mà “một thời” ở đây ý chỉ là hai năm trước!

Choang! Tiếng đồ vật đổ bễ vang lên

- Nương nương! _ Ngọc nhi hoảng sợ nhìn người đối diện đang không ngừng run rẩy

- Khô...không... thể nào, không... thể... thể... nào, tại... sao... hoàng... thượng... lại... lại có... thể tru... trúng độc... chứ, ph... phụ... th... thân, phụ thân...hắn...hắn... _ Dương Lý Phi không ngừng kích động rồi lại sợ hãi. Tại sao? Phụ thân hắn không phải nói là chén canh gừng đó dành cho ba ả hồ

ly kia thôi sao, tại sao lại vậy? Hoàng thượng, nếu hoàng thượng xảy ra chuyện gì... Nghĩ đến đây, Lý Phi rùng mình.

- Nương nương, hoàng thượng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu_ Ngọc nhi nhanh mồm nhanh miệng nói nhưng trong mắt lại lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

- Đúng vậy, đúng vậy_ Lý Phi tự trấn an mình, sẽ qua, rồi sẽ qua thôi, không sao đâu.

Ngọc nhi mắt lạnh âm thầm giễu cợt Lý Phi, nữ nhân ngu ngốc đúng thật là như đầu heo, mới vậy thôi mà cũng đã yên tâm rồi. Nếu không phải hoàng thượng... nghĩ đến đây, trong con ngươi của Ngọc nhi là cả một sự đắc ý. Dương Lý Phi, ngươi chết chắc rồi!

Bên ngoài đường tâm điện một mảnh hỗn loạn. Sắc mặt của ai cũng đều đen lại, mới buổi sáng, bọn họ đã nhận được tin, Hoàng thượng trúng độc! Ông trời ơi! Rốt cuộc là sao a~

Bên trong Dưỡng Tâm điện vô cùng yên ắng. Mỹ nam tóc trắng đứng bên cạnh long sản thờ dài lắc đầu, vẻ mặt méo mó vô cùng khó coi. Thiên Bạng mở to mắt ngồi phịch xuống, nước mắt chảy ra dưng dưng. Từ Hy cùng Nguyệt Diệp trầm mặt, không ai nói lấy một lời mà không khí lại bị đè nén đến khó thở. Ba người Âu Dương Hàn Phong cũng trầm mặt, hàn khí cùng sát khí tỏa ra ngút trời.

Cạch! Nam Cung Thần bước ra ngoài, trước cửa điện, mấy vị đại thần đang một bộ dáng lo lắng đi đi lại lại

- Thừa tướng, Hoàng thượng... ngài sao rồi?_ Tể tướng Dương Quang Hạo dẫn đầu một nhóm người đứng trước mặt Nam Cung Thần ngang ngạnh

- Tể tướng, ngài yên tâm, Hoàng Thượng vẫn ổn_ Nam Cung Thần tuy luôn ôn hòa nhưng sắc mặt lúc này là một mảnh lạnh băng. Hắn nhìn Dương Quang Hạo bằng một ánh mắt lạnh lùng sau đó, chợt nở ra một nụ cười khiến cho không khí xung quanh trầm xuống âm độ.

Hít! Đám đại thần hít một ngụm khí lạnh, uy danh của thừa tướng đại nhân ai ai cũng biết, mà quan hệ “âm độ” với tể tướng không ai không biết. Nay sự việc xảy ra, khó tránh khỏi một hồi đầu đá a~

- Hoàng thượng ngài còn nói rằng yến tiệc tối nay vẫn diễn ra bình thường_ Nam Cung Thần cười lạnh nhìn con cáo già trước mặt. Dương Quang Hạo, yên tâm đi, ngày giỗ của ngươi sắp đến rồi!

Tâm của Dương Quang Hạo nhảy thót lên một cái. Hắn âm thầm nghĩ, tiểu tử kia không biết tại sao lại trúng độc? Con bé ngu ngốc nhà mình rốt cuộc chẳng làm nên tích sự gì. Nhưng mà, việc hệ trọng tối nay đã định, không thể để ra sai sót!

Tia tính toán trong mắt Dương Quang Hạo đều được Nam Cung Thần biết được. Hắn cười đậm, Dương Quang Hạo, không sai, tối nay... chúng ta sẽ quyết định. Con cáo già ngươi cũng sống quá thọ rồi, Dương gia hồng hách đã lâu nay cũng phải dẹp bỏ. Yên tâm! Chúng tôi tự khắc sẽ không để cho ông thất vọng, món nợ lần trước còn chưa kịp trả, nay bồi luôn một thế!

Các đại thần hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, nhưng trong lòng họ đã tự có quyết định của mình. Nên theo ai, bỏ ai họ đều có sự cân nhắc. Sóng gió kinh thành, máu tanh hoàng cung họ cũng biết! Chỉ cần đi sai một bước là có thể tuyệt mệnh mà không chỉ mình họ, còn có người thân bên cạnh. Cho nên, đối với một hồi huyết vũ, phong kinh này, họ phải hết sức đề phòng, hết sức suy nghĩ.

Nam Cung Thần không buồn nâng mắt, hắn lạnh nhạt, ưu nhã xoa người vào trong. Dương Quang Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, chum râu dưới cằm đã run run, Nam Cung Thần sao? Được lắm, được lắm! Tối nay, ta sẽ bắt người quý xuống, miệng chó kêu gâu gâu mà xin lỗi ta.

Nghĩ vậy, hắn tức giận phát tay rồi xoa người bỏ đi. Đám đại thần nhìn nét, a dua cũng chân chó đi theo cười hót.

Đúng vậy, tối nay, tất cả, chỉ là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Nam Cung Thần đen mặt, u ám bước vào. Nhìn khung cảnh trước mắt, tâm trạng hắn lại càng tồi tệ hơn, chỉ thấy mỹ nam tóc trắng đang ôn nhu, sủng nịnh xoa đầu Nguyệt Diệp mà nàng lại càng không tránh né, chỉ nở một nụ cười ngọt ngào. Nàng còn chưa nở một nụ cười như thế với hắn!!!, Nam Cung Thần nghiêng răng rồi mạnh bạo ngồi xuống ghế, còn đầu về ngoài nho nhả, vẫn sinh nữa đây???

Thiên Bạng thấy thế liền quay mặt cười gian với Từ Hy, ánh mắt liếc qua như muốn nói ‘Minh ngài thấy mùi dấm chua!’

Từ Hy cũng nhàn nhả liếc lại ‘Là một thùng dấm chua a!’

- Tiểu sư muội, muội quen với hoàng thượng sao?_ Mỹ nam tóc trắng Phi Lâm ôn nhu hỏi Nguyệt Diệp

- Hắn là bạn của muội a_ Nguyệt Diệp gật đầu, bộ dạng như đứa trẻ ngoan khiến người ta yêu chết thôi >_

Chương 20: Phong Ba Yến Tiệc (1)

Đêm tối, bầu trời se lạnh. Con gió khô hanh thổi qua khiến cho người ta thấy khó chịu, bỗng chốc có một dự cảm không an lành. Giống như phong vân chuyển biến, mưa máu nổi lên!

Lưu Ly cung của Thượng Hoàng quốc vô cùng tráng lệ. Lối đi phủ đầy những cây hoa anh đào, từng cánh hoa nhảy nhót, khiêu vũ trong gió, rực rỡ nhưng lại thanh thoát, nhẹ nhàng.

Từ xưa, Lưu Ly cung là nơi tiếp đãi sứ thần và tổ chức yến tiệc cho nên nơi đây được trang hoàng vô cùng xa hoa nhưng lại chứa đầy khí phách của Thượng Hoàng quốc. Hai cây trụ ngọc to lớn được khắc hình Kỳ lân vô cùng kỳ mỹ và tinh xảo.

Thanh Lăng đại lục, tam quốc hùng bá. Phương quốc hùng hổ bá chiếm âm mưu tóm toàn bộ đại lục. Dã tâm không nhỏ, làm việc lớn lối, thị huyết không tính người – đó là những lời nhận xét về cách hành sự của Phương Quốc.

Ngạo Quốc lạnh giá, lương thực hiếm hoi đến đáng thương. Người dân nơi đây lại chất phát, lương thiện, dáng người to lớn và ý chí bảo vệ tổ quốc kiên cường. Ngạo Quốc giữ thể trung lập, không theo phe phái mà cứ an an ổn ổn bình trị đất nước. Nhưng mà trong tối, nội bộ đã bắt đầu rục rịch, không an phận.

Thượng Hoàng quốc uy chấn một cõi, điều binh khiển tướng mở rộng lãnh thổ. Người dân nơi đây người thiện chiến, người buôn bán, người thi ca... Kinh thành phong phú, là con đường kinh tế huyết mạch của cả Thanh Lăng đại lục.

Đến nay, chiến thần Âu Dương Hàn Phong cầm quân, đánh tan Phương Quốc, uy hiếp Ngạo Quốc khiến cho trong nước người dân vui mừng. An an ổn ổn hưởng phúc bình yên không lo chiến tranh chém giết. Mà Thượng Quan Vân đầu gi cũng là một người hiện đại, những thứ thuế, thi sử, ... được hấn cải tạo lại không còn một chỗ hở khiến cho Thượng Hoàng quốc càng thêm phồn thịnh.

Lưu Ly cung tráng lệ, tiếng nhạc vui nhộn truyền ra, mọi người ai ai cũng thoải mái, nói cười vui vẻ. Yến tiệc hôm nay là do hoàng thượng tổ chức để tẩy trần cho hai vị vương gia từ chiến trường trở về. Nhưng mà thứ bọn họ khó hiểu nhất chính là thân phận của ba người nữ nhân xuất hiện vào sáng hôm đó.

Nghe nói, tối hôm qua, họ ở với hoàng thượng suốt cả đêm khiến phi tần hậu cung náo loạn cả buổi trời. Tuy nhiên, thứ dày vò trái tim của họ lại là tin tức hoàng thượng trúng độc vào sáng nay, ông trời ơi! Không biết tên to gan tày trời nào lại dám làm việc đó. Nghĩ đến tính khí hi nộ thất thường của hoàng thượng thì đám quan lại càng bị ai cho mình, buổi triều triều ngày mai... vô cùng không an lành a~~

Theo luật lệ của Thượng Hoàng quốc, các quan lại từ tứ phẩm trở lên được phép mang theo gia quyến của mình vào dự yến tiệc, vì vậy hôm nay, ngoài hoa viên, đàn đàn yến yến rực rỡ nối đuôi nhau cười nói. Xiêm y rực rỡ đủ màu sắc, nhìn từ xa không khác gì một đàn công @@.

Mà mục đích tham gia cái yến tiệc này là chỉ để nhìn ngắm được tam đại mỹ nam của Thượng Hoàng Quốc. Nếu may mắn, có khi được chàng để mắt tới thì sao? Nhiều vị tiểu thư càng nghĩ càng e thẹn, đỏ mặt vui vào trong khăn tay (khiếp, atsm @@)

- Hoàng thượng đến_ Tiếng kêu ồ ồ của Lê công công vang lên, nhắc nhở mọi người nghiêm chỉnh ngồi vào chỗ. Chỉ là phía dưới ghế ngồi của hoàng thượng, bên cạnh chỗ ngồi của vương gia lại kê thêm ba cái bàn. Chỉ bằng cái móng chân thì đám quan lại cũng nghĩ ra, chỗ đó dành cho ai.

- Dương quý phi, Lý quý phi đến_ dừng thắc mắc tại sao lại không có hoàng hậu, cũng may lúc Thường Vân xuyên qua thân thể này thì hấn chưa chọn ai làm hoàng hậu. Nghĩ đi nghĩ lại thì hấn cũng chỉ biết chửi tục một câu “Mẹ kiếp, tên heo giống!”

- Hàn vương gia đến!

- Từ vương gia đến!

- Thừa tướng đại nhân đến!

- Tề tiểu thư, Lãnh tiểu thư, Hàn tiểu thư đến!!!!!!_ Lê công công hét dài một hơi rồi thở hồng hộc, quả thật là hấn dùng một hơi chín trâu hai hổ để hết dài như vậy.

Nhân vật chính cuối cùng cũng xuất hiện!

Chương 21: Tình cảnh của Hwang [Hy Tử]

Truyện kỳ ba vị tiểu thư

Tác giả: Tề Hy Tử

Chương 2.1:

Um!!! _ cô tỉnh lại, đầu đau như búa bổ _ đây là đâu?? Rõ ràng cô và 2 con nhỏ kia ngồi trong máy bay, Bùm! Rõ ràng khoang nguyên liệu nổ lớn và cả máy bay tan tành nhưng mà...nhưng mà... đây rõ ràng là một cái hang động mà! Rốt cục là có chuyện gì đã xảy ra với cô? Còn Hea Mi và Rin đâu rồi???

- Nha đâu? nguoi tỉnh rồi hả? _ một tiếng nói vang lên khiến cô giật mình.

Bản chất của một sát thủ là vô cùng nhạy bén nhưng cô lại không phát hiện ra người này, chứng tỏ hấn mạnh hơn cô... rất nhiều.

- Nguoi... là ai??? _ cô và lão già này không quen biết, tại sao hấn lại cứu cô? Hơn nữa... hấn lại còn mặc cổ trang? CHẤN ĐỘNG là cảm xúc lúc này của cô, IQ cực cao phân tích tất cả tình huống có thể xảy ra và tất cả chỉ duy nhất có một câu trả lời: Cô xuyên không!!!

Khỏe miệng cô giật giật, nhỏ Hea Mi thích nhất là đọc tiểu thuyết thể loại này nha!

2 người kia đi cùng với cô, rất có thể cũng sẽ xuyên qua đây chẳng? Nghĩ đến tình huống này, tâm của cô không giấu được vẻ kích động.

Nhưng việc đầu tiên cô phải làm đó là phải trở nên mạnh hơn, thế giới cổ này là thế giới của sức mạnh, cường giả vi tôn và cô biết điều đó! Cho dù kiếp trước cô có học qua võ Trung quốc nhưng đối với nội công của thế giới này thì... chênh lệch rất nhiều...

Thu Thiên nhìn vẻ mặt của cô mà cảm thán, hấn phải công nhận rằng, nha đầu này rất biết thu điểm a! suy nghĩ lâu như vậy nhưng trên mặt chỉ có vài biểu cảm, nha đầu này rất có thể là một thiên tài chẳng? Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt già nua của hấn nở a một nụ cười hắc hắc khiến cô lạnh cả sống lưng.

- Nha đầu! làm đồ đệ của ta đi! _ lão cất giọng

- Tại sao? _ Cô và lão già này không quen, không biết, tại sao hấn lại muốn nhận cô làm đồ đệ? Khuôn mặt cô tỏ rõ vẻ phòng bị, tay phải cầm lấy con dao găm ở bên hông.

Cô không biết được rằng trong hồ lô của hấn rốt cuộc là bán thuốc gì, hơn nữa, với tình hình hiện tại, cô cũng không thể đấu lại hấn.

- Thiên phú và tư cốt của nguoi vô cùng tốt, là một thiên tài, nếu nguoi không theo ta học võ thì thật là uổng phí!

Cô trầm mặt, dù gì thì cô cũng chưa biết nhiều về thế giới này, nếu ông trời cho cô cơ hội gặp mặt cao thủ thì tại sao lại không nhân cơ hội này mà học hỏi?

- đồ đệ bá kiến sư phụ! _ cô chấp tay cung kính

- haha! Đồ đệ ngoan, hảo!!! _ lão cười ha hả, giờ tay vuốt vuốt chòm râu

- Nguoi tên gì?

- Hân Tử Hy _ đã thật lâu rồi, rất lâu rồi cô chưa nói ra tên thật của mình.

Bởi cái tên này, ở thế kỉ XXI kia luôn khiến cho người khác sợ hãi, bởi lẽ, cái tên này là cấm kỵ, là tuyệt mật... đây là cái tên của Tử thần, cả Băng và Diệp cũng giống cô!

12 năm các cô làm sát thủ thì có lẽ... cái tên này đã chìm vào quên lãng. Sát thủ... luôn luôn là vậy, là thị huyết, là tàn nhẫn, 17 năm các cô xuất hiện trên cuộc đời mà 12 năm, bàn tay của các cô đã vấy lên không biết bao nhiêu là máu tươi, dẫm đạp lên bao nhiêu là thi thể...

Mệt mỏi... cũng không thể nào trốn tránh được, cái ngạo khí của bậc đế vương, cái tàn nhẫn của một Thần chết đã ăn sâu vào đến tận xương cốt của các cô. Trốn tránh... là việc dễ làm sao?...

Lão già bắt đầu dạy võ công cho cô, vì muốn có nội lực thì phải luyện tập từ bé nhưng bây giờ, cô đã 17 tuổi rồi, sợ rằng phải trải qua những cuộc “tẩy linh phạt tủy” đau đến chết đi sống lại. Thế là lão cũng không ngần ngại mà cho cô một viên “Huyết long lệ” tăng cường 60 năm công lực, vì thế mà việc tập luyện của cô dễ dàng hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thảm cảnh của Hea Mi [Thiên Bằng]

Truyện kỳ ba vị tiểu thụ

Tác giả: Tề Hy Từ

Chương 2.2:

Lúc rơi máy bay

Ừm! Nhỏ rơi thẳng xuống dòng sông mà cảm thán, chẳng lẽ nơi máy bay đi qua cũng có chỗ như thế này?

Cố gắng bơi lên mặt nước thì nhỏ lại nghe được tiếng binh khí va chạm. Nhỏ đen mặt, đây là thời đại gì rồi mà còn đấu đao với kiếm? cho một phát súng không nhanh hơn à?

Bản thân là một chuyên gia về vũ khí, chỉ cần nghe tiếng va chạm, tiếng xé gió là nhỏ có thể nhận ra đây là đây là loại vũ khí gì.

Ngoi lên mặt nước, cảnh vật xa lạ khiến đầu óc nhỏ quay cuồng. Trên mặt đất là 2 phe đang đánh nhau, một bên mặc hắc y còn một bên mặc áo giáp. Thi thể chất đầy nhưng...nhưng... tại sao họ lại mặc cổ trang???

Trí óc của một đứa nghiện xuyên không nhanh chóng phân tích. Haha cuối cùng nhỏ cũng xuyên không, nhỏ xuyên không rồi hahaha!!!!!!

Bên hắc y nhân đang yếu thế, đột nhiên tên thủ lĩnh nhìn ra phía con sông, đôi mắt sáng lên khi nhìn thấy nhỏ đang bơi giữa dòng.

Vút_khinh công lướt nhẹ trên mặt nước tiến về phía nhỏ, hẳn muốn bắt nhỏ làm con tin!

Đang vui mừng khi mình xuyên không thì nhỏ cả kinh khi nghe tiếng xé gió. Quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen đang lao vút về phía mình. Khuôn mặt tuyệt không sợ hãi mà bình tĩnh đến lạ thường, cánh tay phải rút ra bên hông một khẩu M9F2 súng lục.

1s sau, chỉ nghe một tiếng Đoàng!!! Vang lên, mùi thuốc nổ quanh quần trong không khí.

Nhất thời xung quanh tĩnh lặng đến kì dị, ngay cả 2 phe đang đánh nhau cũng dừng lại.

Chỉ thấy... tên thủ lĩnh hắc y nhân trợn tròn mắt không hiểu vì sao mà mình chết, ở ngực trái là một lỗ đạn, máu tuôn xối xả.

Bùm!!! Cả thi thể theo dòng nước mà trôi đi. Nhỏ khinh thường, muốn ám toán nhỏ??? Mơ ngủ à? Ở tổ chức, nhỏ có lẽ chỉ đứng sau một người... là cô!!!

Đám sát thủ đỏ mắt nhìn thi thể của thủ lĩnh, quay lại nhìn nhỏ với ánh mắt đầy căm hận. Còn đám lính thừa dịp xông lên, tiêu diệt hết đám hắc y nhân còn lại.

Một tên hắc y chưa chịu thua, lao vút về phía nhỏ. Đoàng!!! Tiếng súng chói tai lại vang lên, chỉ thấy ở giữa mi tâm của tên hắc y là một lỗ đạn, máu tuôn không ngừng.

Nhỏ cười lạnh, tỉ lệ chính xác của nhỏ là 95%, có nghĩa là một viên đạn bắn ra, không chết... thì cũng tàn.

Với sự huấn luyện tàn khốc của tổ chức, nhỏ phải trải qua bao nhiêu bài kiểm tra mà ngay chính nhỏ cũng không nhớ, chỉ nhớ rằng, để có được ngày hôm nay, nhỏ đã dẫm đạp lên không biết bao nhiêu là xác người, tay không biết là đã nhuộm bao nhiêu máu tươi, tâm không biết là đã lạnh đi biết bao nhiêu lần. Chỉ khi ở bên bạn bè của mình, nhỏ mới chính thật là nhỏ, nhỏ mới chính là một Thiên Bằng nghịch ngợm chứ không phải là một Hea Mi khát máu...

Cuối cùng, đám hắc y nhân cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, nhỏ nặng nề bơi lên bờ. Đám lính trợn tròn mắt, vị tiểu thụ này... ăn mặc thật là quái dị nha.

Nhìn biểu cảm của đám lính, khóe miệng nhỏ co rút dữ dội, hôm nay nhỏ mặc quần jean và áo thun cùng áo khoác da. Cười khổ, nhỏ xoay người bỏ đi.

- Cô nương thỉnh dừng bước!_ Một giọng nói vang lên khiến nhỏ dừng lại

Nhỏ quay đầu lại mà cảm thán, rốt cuộc là cò đại rất có nhiều sói ca a!!!

- Cô nương đã giúp chúng ta giải vây, chúng ta nợ cô nương một ân tình_ tên tướng quân trẻ tuổi nói nhưng trên mặt hắn chẳng biểu cảm được cái gì gọi là cảm kích cả.

- Hừ!!!_ nhỏ hừ lạnh rồi quay đi, nhỏ ghét nhất là kiểu người tự cao tự đại như thế này.

- Cô nương, dừng bước, cuối cùng thì vũ khí của người là gì vậy???_ tên phó tướng kích động chạy đến, mới đặt tay lên vai nhỏ thì hắn chỉ thấy mình nhẹ bẫng và bay lên không.

RẦM!!! tên phó tướng được tiếp đất vô cùng “nhẹ nhàng,” chỉ nghe hắn hự một tiếng và phải nhờ tên lính bên cạnh đỡ dậy.

Cả đám lính trợn tròn mắt, nữ nhân này... quá cường hãn đi, quật ngã phó tướng của bọn họ mà không hề hấn gì.

Trong con người đen nhánh của vị phó tướng trẻ lóe lên một tia kinh ngạc, đôi môi bạch ngân chỉ lạnh lùng phun ra một chữ “Đi”, cho dù tiếc nuối thứ vũ khí lợi hại kia thì đám lính cũng không dám trái lệnh chủ thượng, từ từ đi về phía doanh trại.

Nhỏ cũng chẳng nói gì, xách chiếc balo chứa đầy vũ khí “hàng khủng” của mình, nhỏ xoay người cất bước vào khu rừng.

1 canh giờ sau, nhỏ đi mãi, đi mãi, cuối cùng nhận ra một điều khiến nhỏ phải cười khò, nhỏ... cư nhiên lạc đường. Khóe miệng co rút mãnh liệt... không có bản đồ thật là bất tiện nha!!!

Xoạt! một tiếng động vang lên khiến nhỏ cảnh giác. Khẩu M9F2 đã lên nòng và sẵn sàng, chỉ cần nhỏ bóp cò thì tên kia chắc chắn sẽ châu diêm vương.

Nhưng khi lại gần, thì nhỏ mới phát hiện, người kia... cư nhiên là hắn_ tên tướng quân đáng ghét khi nãy.

- Này...um...um..._ mới nói được một chữ, hắn đã bịt miệng nhỏ

- Suyt!!!_ Hắn ra hiệu, chấn tĩnh lại, nhỏ mới phát hiện, xung quanh đây bị bao vây không dưới...30 người.

Nhỏ trợn mắt, TMD, nhỏ vô tội a! (giết thủ lĩnh của người ta rồi nói vô tội... chắc chỉ có chị thôi! =.=)

Thế là nhỏ phải đi theo hắn, từ từ ra khỏi khu rừng. Khè! khè! Chợt nhận ra, có thứ gì đó đang bò lên chân mình, nhìn xuống dưới mới phát hiện ra... đó là một con rắn lục. Mặt nhỏ trắng bệch... nhỏ... không sợ trời...không sợ đất...không sợ pama...mà chỉ sợ... HWANG... và RẦN!!!

Cái gì gọi là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng??? chính là trường hợp này đây!

Hắn đang đi đằng trước, chợt phát hiện người phía sau không di chuyển, nhú mày, hắn quay đầu lại, chỉ thấy nữ nhân kia đang nhìn con rắn bò quanh chân mình, khuôn mặt trắng bệch. Trùng mắt, nữ nhân này quật ngã một tên phó tướng của hắn, bây giờ lại đi sợ một con rắn nhỏ nhỏ là sao ???

Xoẹt!!! trường kiếm quét qua, con rắn đầu lia khỏi cổ, nhỏ phải cố gắng lắm mới không phát ra tiếng hét. Từ từ bước qua xác của con rắn để đi về phía hắn.

Vút!!! Tiếng xé gió vang lên, trường kiếm trong tay hắn lao vút đi, lướt qua mặt nhỏ và đâm vào hắc y nhân ở đằng sau.

Nhỏ đen mặt, huhu! Số của nhỏ rất là “nhỏ” nha, cư nhiên bị phát hiện rồi. Thế là tiếng súng, tiếng kiếm vang vọng khắp cả khu rừng.

1 khắc sau:

- hộc! Hộc!.... một chết người_ nhỏ thở hồng hộc ngồi xuống một thân cây.

Chết tiệt!!! mấy tên hắc y nhân này ý mình có khinh công cứ bay qua bay lại vèo vèo khiến nhỏ hoa cả mắt. Đúng là hại não mà!!! Hắn đứng bên cạnh, nhìn thẳng vào nhỏ...

- Tại sao cô lại ở đây?

- Tại sao tôi không thể ở đây?_ nhỏ quay lại trừng mắt

- Đây là khu rừng của quân đội..._ Hắn nhú mày, cô ta muốn làm gì ở đây???

- Quân đội???_ nhỏ âm thầm thở dài, dân mù đường sợ nhất là đây

- Cô không phải người ở đây???

- Không!!!

Xoẹt!!! hần kẻ thanh kiếm lên cổ của nhỏ, nhỏ trừng mắt. TMD, không phải cô vừa mới cứu hần sao?

- Cô là người ở đâu? Ngao Thương hay Phuong Quốc?

- Hà?Ngao Thương?Phuong Quốc? là ở đâu? _Lục lợi lại trong trí nhớ của mình, chết tiệt cư nhiên mình xuyên qua đâu vậy hả trời???

- Đừng có giả bộ với ta, cho dù ngươi ở đâu, nếu có ý đồ với Thượng Hoàng quốc thì Thượng Quan Khương ta cũng giết không tha _ Hần nguy hiểm cảnh báo

- Ách! Thượng Quan Khương? Vậy anh trai ngươi là Thượng Quan Vân??? _ nhỏ nhảy dựng lên

- Ngươi biết hoàng huynh của ta???

- Biết, biết,biết!!! anh trai ngươi và ngươi đều có một cái bớt ở cánh tay trái không phải sao??? _ nhỏ kích động

- Hừ! không được nói ra _ đây là chuyện chỉ có Hần, Hoàng Huynh và nhũ mẫu biết được, nhũ mẫu đã quy thiên rồi, chẳng lẽ... hoàng huynh nói cho cô ta???

Còn nhỏ ở một bên cảm thán, Trái Đất thật là tròn. 2 năm trước, tên Thường Vân vốn là bạn tốt của các cô, bỗng dưng sau một cơn bất tỉnh thì lại bắt đầu nói nhảm những cái gì mà phạm thượng, cái gì mà chém đầu, cái gì mà tru di cửu tộc.... Sau một hồi Tiểu Hy tra khảo mới biết, hần vốn không phải Thường Vân mà là Thượng Quan Vân, là hoàng thượng của Thượng Hoàng Quốc, do một lần bị ám sát mới xuyên đến đây. Trùng hợp là đúng vào ngày hôm đó, Thường Vân đang leo núi thì bị trượt chân rơi xuống, may mà chỉ bất tỉnh nhưng lại hôn mê đến nửa năm. Nên các cô suy đoán rằng Thường Vân đã xuyên qua tên hoàng thượng Thượng Quan Vân xấu số mất rồi, hại các cô phải tốn thêm công sức để đào tạo lại tên hoàng thượng cứng đầu kia, haizzz... Thật là mệt.

~~~~ hồi tưởng kể thúc ~~~~

- Hừ ngươi tên gì? _ hần quay đầu

- He... à không, Thiên Băng _ do dự một lúc, nhỏ mới nói ra tên thật của mình

- Theo ta _ hần cất bước

- Đi đâu??? _ chẳng lẽ... hần muốn giết người diệt khẩu... Không! Nếu giết thì hần đã giết rồi, còn hỏi ý kiến nhỏ làm gì nữa???

Hay... hay hần mang nhỏ về làm quân kỹ (em xiu > _Nhìn thấu hết suy nghĩ đang rõ ràng rành trên khuôn mặt nhỏ, mặt hần cũng đen lại, con nhỏ này ... muốn chết ???

- Ngươi không muốn gặp Hoàng huynh? _ Hần gằn giọng

- Ách! Tất nhiên là có _ thu hồi tất cả suy nghĩ của mình, nhỏ cười trừ rồi cất bước phía sau hần

1 khắc sau, 2 người đứng trước một quân doanh rộng lớn

- Tướng quân... này..? _ tên lính canh thấy nàng mà đứng hình

- Cấp cho nàng một lều! _ nói rồi hần quay đi nhưng chưa kịp thì..

- nè! Nè! Vân đâu???

- bây giờ chưa về được? _ hần trầm mặt.

Vân? Nàng lại gọi tên hoàng huynh thân thiết như vậy? trong lòng không tự chủ mà nổi lên một cảm giác khó chịu... Khó chịu ??? Gặp quý, hần hôm nay bị sao vậy

- Tại sao? _ nhỏ cắt đứt dòng suy nghĩ của hần

- Phuong Quốc đang làm le ở biên giới, hần là có mục đích ta không thể về được _ nói rồi hần quay đầu bỏ đi

- Nga! Biết rồi _ nói rồi nhỏ xoay người đi theo tên lính canh.

Cuộc sống trong quân trại của Hea Mi bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gia đình mới của Rin

Chương 2.3:

· Lúc máy bay rơi

- Ừm! _ khẽ rên một tiếng, nó ôm đầu ngồi dậy.

- A! Cô nương, người đã tỉnh rồi! _ một bé gái khoảng 11-12 tuổi vui mừng

Nó nhú mày, gì đây? Các cô rơi xuống phim trường? Chỉ thấy cô bé ấy mặt một bộ đồ cổ trang màu hồng phấn, mái tóc cũng tết lại đậm chất cổ đại. Đây...?

IQ cực cao bắt đầu phân tích... không thể nào là phim trường... chẳng lẽ... xuyên không??? Phiền phức rồi!

Đúng lúc đó, chỉ dạt! Tiếng cửa vang lên, bước vào là một phụ nhân có khuôn mặt hiền từ nhìn về phía nó mà mỉm cười phúc hậu.

- Cô nương, người đã tỉnh _ giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến nó khựng người, giọng nói này... rất giống mẹ nuôi của nó

- A! cảm tạ phu nhân đã cứu tiểu nữ, không biết đây là... _ Nó định quỳ xuống, bất chước TV mà hành lễ thì phụ nhân kia đã vội vàng đỡ lấy

- Cô nương không cần khách sáo, đây là Tuyết Hoa Tri phủ Huyện.

- Tuyết Hoa Tri phủ Huyện?? _ Nó cố gắng lục lọi, làm gì có cái tri huyện nào như vậy trong lịch sử?

- Ân! Chỉ là trong lúc vô tình đi ngang qua tiện tay cứu thôi, không cần khách sáo

- Không, tiểu nữ chính là cảm tạ phu nhân đã cứu ta cái mạng này _ nó lại muốn quỳ một lần nữa. Nó là một người luôn phân biệt ân oán. Người có ân, nó nhất định sẽ trả lại gấp 10 lần; nhưng người gây oán nó cũng không ngần ngại trả lại gấp trăm lần.

- A! thật sự không cần, không cần mà. Chỉ là ... ta muốn hỏi một nữ nhân yếu đuối như ngươi lại gặp nạn ở sau núi chứ?

- Thật không giấu gì phu nhân, tiểu nữ vốn là con út, cha mẹ mất sớm chỉ có hai tỷ tỷ nhưng không may lại bị thất lạc. Khổ thay lại gặp bọn thổ phỉ, vất vả lắm mới thoát được nhưng lại ngã ở chân núi. May thay được phu nhân cứu giúp, cảm thấy thật may mắn _ nó nói dối không chớp mắt, cố tình cúi mặt xuống, lại thêm bộ dạng run run nhưng không nói nên lời. Người khác nhìn vào sẽ nhất định thương xót, vị phụ nhân kia cũng vậy.

- Thật là tội nghiệp. Có lẽ cô nương thật sự rất có duyên với ta, hay là ta nhận cô nương là nghĩa nữ nhé! Cô có đồng ý không? _ vị phụ nhân kia mỉm cười hiền hậu sờ mặt của nàng.

- Cảm tạ phu nhân _ nó cảm thán, số mình thật là may nha!

- Phải rồi, con tên gì? Chưa nói cho ta biết

- Nghĩa mẫu, con tên là Giang Nguyệt Điệp _ nó thành thực trả lời

- Ân! Con họ Giang???thời thì bây giờ con tên là Lãnh Nguyệt Điệp nhé!

- Vâng! Nghĩa mẫu _ nó ... có thêm một gia đình?

Lãnh Nguyệt Điệp... từ bây giờ nó đã là Lãnh Nguyệt Điệp... Hy và Băng... hy vọng là cũng giống nó, cũng tìm được một chỗ như nó.

Cả hai phải đợi nó, chỉ cần một năm thôi, chỉ cần vậy thôi để nó có thể trở nên cường đại, để nó có thể đến gặp lại hai người... Từ Hy... Thiên Băng... nhất định phải đợi... nhất định phải đợi ta ....

Và 1 năm sau... 1 cỗ thể lực huyền bí ra đời làm giang hồ một phen dậy sóng. Tuy nhiên, đó là việc của một năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lang tiểu thư, Lâm tiểu thư, Dương tiểu thư là các người tự động hay để chúng ta động đây?_ Thiên Băng nhấp một ngụm rượu, ánh mắt chứa đầy vẻ trào phúng nhìn ba người run rẩy ở đối diện.

- T...t...ta..._ tiếng nói ngập ngừng, ngắt quãng không ngừng. Thiên Băng nhủ mày khó chịu rồi ngoáy ngoáy lỗ tai, không phải trước đây bọn họ đặc ý lắm sao, sao bây giờ lại thành ra thế này rồi?

- Hay thôi, để chúng ta động sẽ tốt hơn_ nói xong, nàng rút trong tay áo ra một chiếc chùy thủ tinh xảo

- Quân sư, người đừng làm vậy!_ Dương Quang Hạo đập bàn đứng dậy

- Ta làm vậy? Tể tướng đại nhân, người mới là người làm vậy. Lúc đầu ngay trước mặt hoàng thượng và các quan thần ở đây, chính là các nàng đồng ý điều kiện tỷ thí, nay lại muốn nuốt lời sao? Há chẳng phải là coi thường Hoàng thượng, coi thường mọi người ở đây?_ Thiên Băng không chịu thua, nàng cao giọng đứng dậy nói.

- Lời của trẻ con nào ai chấp nhất?_ chồm râu dưới cằm Dương Quang Hạo run lên chứng tỏ hắn đã vô cùng tức giận

- Nếu ta nhớ không lầm thì ba vị tiểu thư trước mắt đã 17 tuổi, 17 tuổi mà là trẻ con ư?_ nàng nói không sai, ở đại lục này cũng giống như Trung Quốc thời xưa, nữ từ mười lăm tuổi đã cập kê lấy chồng vậy mà mười bảy tuổi còn nói là trẻ con? Thú vị lắm a~~

- Dương tể tướng, người là coi thường ta?_ Thượng Quan Vân cắt đứt cuộc khẩu chiến của Thiên Băng và Dương Quang Hạo.

Hắn điềm tĩnh nở một nụ cười lạnh ngắt, long nhan tức giận quả không thể coi thường. Chúng quân thần bên dưới đã đổ mồ hôi đầy lưng. Hai năm trước, thủ đoạn tàn nhẫn mà Thượng Quan Vân đối phó với đám quan vị chống đối họ đều chứng kiến tất cả, nay hắn lại nở một nụ cười như vậy, chỉ sợ... huyết vũ lại bắt đầu.

- Người đâu, mang ba nữ nhân này ra ngoài, Chém!_ Âu Dương Hàn Phong ở một bên xem trò vui rớt cuộc cũng mở miệng. Thanh âm lạnh khốc cùng hàn quang nơi đáy mắt khiến không khí xung quanh hắn một trận rét lạnh.

- Không... tha cho ta... tha cho ta...

- Hàn...vương...tha...tha...cho taa....không...

- Đr...đừng...mà....

Ba tiếng kêu thảm chọt ngưng bật, đám nữ quyền run rẩy an phận tại chỗ. Dương Quang Hạo, Lâm Duẫn, Lang Kỳ Hạch tức giận đến run người nhưng không thể làm gì được, đành ngồi im một chỗ. Ánh mắt ba người giao nhau, lóe lên một tia tính toán thâm trầm cùng tàn nhẫn. Thượng Quan Vân, này là người ép chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phản! (thượng)

Yến tiệc tiếp diễn, nhưng không khí đã có phần đình trệ. Thiên Băng nhấp một cái rồi chép miệng, ánh mắt lo lắng liếc nhìn Thượng Quan Vân. Sau đó lắc đầu mà uống rượu.

Phốc! Bỗng dưng Thượng Quan Vân phun ra một ngụm máu đen, cả người run rẩy không ngừng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Ly rượu trên tay rớt xuống khiến mọi người hoảng hốt, có độc!

- Hoàng huynh_ Thượng Quan Khương hét lên rồi vận khinh công bay đến. Tiếp theo, Âu Dương Hàn Phong, Nam Cung Thần, Từ Hy cùng Thiên Băng và Nguyệt Điện chạy đến.

- Là ai dám hạ độc hoàng thượng?_ Nam Cung Thần rống giận, ánh mắt sắc bén nhìn Lưu Ly điện hỗn loạn

- Hahahaaaaa_ Dương Quang Hạo cười to, ánh mắt giễu cợt nhìn tràng diện rối bời.

Đám quần thần hỗn loạn nhanh chóng chia làm hai phe, một phần ba trong số đó đã đứng về phía Dương Quang Hạo, Lâm Duẫn và Lang Kỳ Hạch. Phe khác phần lớn là quan võ đã đi theo Âu Dương Hàn Phong cùng Thượng Quan Khương trên chiến trường nhiều năm. Còn lại là một số ít quan văn của Nam Cung Thần. Nguyệt Diệp đảo mắt, Thái y liền hiểu ý đến bên cạnh bắt mạch cho Thượng Quan Vân. Mái tóc trắng nổi bật khiến không ít nữ quyền đỏ mặt. Thật không biết nói làm sao, trong lúc cấp bách như thế này mà vẫn có thể nghĩ đến việc lựa chọn lang quân như ý, Cực - phẩm!!!

Không khí ngưng trệ, trên trán ai cũng là mảnh mồ hôi lạnh, đám nữ quyền cùng công tử run rẩy ngồi yên, không hó hé một lời. Âu Dương Hàn Phong mất lạnh quét quanh rồi cười ha hả khiến ai cũng phải rùng mình:

- Hào, hahaaaaa, Dương Quang Hạo, người hào a~ cũng có gan làm phản

- Hừ, tiểu tử các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Thượng Hoàng quốc hôm nay nhất định phải thay họ!_ Dương Quang Hạo âm trầm nói

- Hừ, Dương Lý Phi hạ độc chúng ta còn chưa tính sổ với người, này người còn dám làm phản. Hôm nay chúng ta phải làm cho ra lễ một lần_ Thượng Quan Khương nói, dứt lời, một thứ được gói trong vải đen được ném vào, lún lổn ở giữa điện.

Á! Đám nữ quyền ngồi bên dưới hét ầm lên, bởi vì, lộ ra trong bọc vải là một đầu người. Khuôn mặt đầm máu khô, trộn với mùi nồng son phấn khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn. Về mặt cực kỳ kinh hoàng, ánh mắt trợn to mang vẻ thù hận và không cam tâm. Nhìn thế nào cũng cảm thấy ghê tởm, thật quái dị. Mái tóc ngắn cùn bết dính với máu, nhưng mà ai cũng nhìn ra được, khuôn mặt đó không phải là Dương Lý Phi quý nhân xinh đẹp một thời sao?

Dương Quang Hạo trợn to mắt, cứ như thế nhìn thủ cấp nữ nhi của mình ở giữa điện. Cháu gái hân, rồi đến nữ nhi hân hôm nay đều rơi vào mạng tử a. Nhưng mà, sau khi nhìn hân lại lắc đầu, ánh mắt ghét bỏ nhìn thủ cấp trước mắt. Không phải là do hân, mà là do mạng của nàng không tốt, nể tình cha con, sau khi ông lên làm vua sẽ thấp cho nàng một nén nhang, mang thi thể cùng thủ cấp của nàng vào hoàng lăng. Không – Hon – Không – Kém

- Dương Quang Hạo, thấy con gái của mình như thế này ông làm sao đây?_ Thiên Băng lạnh lùng cười nhạt. Là Dương Lý Phi ngu ngốc, nghe theo lời cha mình mà hạ độc tiểu Hy, cho ả chết như thế này kỳ thực cũng quá dễ dãi rồi.

- Hừ! các người đừng hòng kéo dài thời gian. Người đâu, giết hết cho ta, ai lấy đầu được hoàng thượng. Thương!_ Theo lời Dương Quang Hạo hô hào, binh lính đứng ngoài điện lập tức vây tròn xung quanh, ánh kiếm, ánh đao sáng chói.

Thiên Băng thấy thế chỉ biết tặc lưỡi, Thương Vân này, làm hoàng đế cũng quá thất bại đi, ngay cả binh lính dưới mắt mình cũng bị người ta thu phục, không biết phải nói gì nữa.

Đám người bên phía Thượng Quan Vân cũng không chịu thua, võ tướng lập tức giương đao, tuốt kiếm, khí thế ngập trời. Mà cũng lúc đó, bên ngoài hoàng cung Thượng Hoàng Quốc, năm vạn quân binh mã của Tây tướng quân đã bao vây chặt chẽ khiến người dân hoảng sợ, ai nấy đều chạy nạn đóng cửa nhà. Kinh thành đêm nay, phong biến a~

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phản (hạ)

Đại diện một mảnh hỗn loạn, đám nữ quyền chỉ ngồi co ro một góc không dám hó hé. Ánh kiếm ánh đao cùng huyết đỏ văng ra tứ phía, không phân biệt địch ta, từng chiêu, từng chiêu càng thêm điên cuồng. Dương Quang Hạo nắm lấy chuôi kiếm của tên hộ rồi lao thẳng về phía Thượng Quan Vân, lão năm xưa cũng là một cao thủ. Chỉ thấy, lưỡi kiếm cách mặt của Thượng Quan Vân chưa đầy một tấc, đám người Từ Hy bị kẹt trong binh lính sắc mặt trắng bệch, Âu Dương Hàn Phong chiêu ra chiêu càng thêm tàn nhẫn, muốn mở một đường máu để cứu Thượng Quan Vân nhưng không kịp.

Khi mọi người nghĩ rằng chuôi kiếm ấy sẽ đâm trúng Hoàng Thượng, dị biến nổi lên. Người đang nằm ngã trên ghế rồng đột nhiên cử động, nhẹ nhàng hất văng mũi kiếm hướng tới mình. Thượng Quan Vân quý dị cười một tiếng, dưới sự kinh hô của mọi người, hân biến mất! Uyển! Chưa đầy mấy giây sau, chỉ thấy Dương Quang Hạo bị trúng một trường, máu tươi phun ra vài ngụm nhưng hết thấy dị thường, máu màu đen! Trúng độc!

Bóng dáng của Thượng Quan Vân trong chớp mắt xuất hiện ở bên cạnh ghế rồng, một bộ dáng vân đạm phong khinh nhưng khí thế bức người. Hân nhìn chăm chăm thân ảnh của Dương Quang Hạo, về mặt chăm chọc, hồ không phát uy thì tưởng là mèo bệnh sao? Lão từ hai năm chưa giết người thì các người nghĩ rằng hân còn là con heo giống trước kia?

Thượng Quan Vân nở một nụ cười khát máu khiến cho Dương Quang Hạo thảm kêu không ổn, bị mắc lừa rồi!

Lang Kỳ Hạch giữa trận hỗn chiến sắc mặt đen như đáy nồi, thảm mắng lão già Dương Quang Hạo quá vội vàng. Bỗng nhiên, ngực bị ấn một quyền đau đớn khiến hân lùi ra sau vài chục bước, khóe miệng trào ra một tia máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Lang Kỳ Hạch ngăn người nhìn thân ảnh yếu điệu trước mắt, một thân thanh y nhiễm đầy hoa máu yêu mị, không phải Thiên Băng thì là ai đây.

“Đến, Lang tướng quân, ngăn người trước kẻ địch là chết, hôm nay cô nãi nãi ta không đánh chết người là không được!”; Thiên Băng hung hãn lớn tiếng

nói. Một bên khoe miệng của đám binh lính hung hãn run rẩy, quả là đủ cường hãn!

Thiên Bạng lao về phía Lang Kì Hạch, từng quyền từng quyền không nhân nhượng giáng xuống. Sắc mặt của Lang tướng quân vô cùng khó coi, nhưng kinh nghiệm chiến trường đã tôi luyện, hấn nhanh chóng đỡ trả lại. Thiên Bạng thấy thế càng hưng phấn, quyền quyền đều rơi vào tứ kỳ, muốn đầu giáp lá cà với nàng? Phụng bồi đến cùng! Trong chốc lát, Lang Kì Hạch chật vật vô cùng, hấn cư nhiên bài dưới tay một nha đầu? Oanh! Một quyền mạnh mẽ nện giữa bụng, Lang Kì Hạch chỉ thấy trong người máu huyết sôi trào, lục phủ ngũ tạng như thay đổi vị trí, đau đớn vô cùng. Phốc! Một ngụm máu lớn phun ra, Lang Kì Hạch thoi thóp ngã vật xuống đất. Hít! Thật kinh khủng a~ đám người xung quanh sợ hãi nhìn Thiên Bạng, âm thầm liếc nàng vào danh sách người không thể trêu chọc.

“Này, Lang tướng quân, người cư nhiên chỉ có thế?”, Thiên Bạng bĩu môi.

“Người...”, Lang Kì Hạch trợn to mắt rồi phun ra một ngụm máu lớn, ánh mắt trợn trừng lên, không can tâm mà chết đi.

Thiên Bạng sờ sờ mũi, cái này là tức chết người trong truyền thuyết đi!

Bên cửa Nguyệt Điệp có lẽ không náo nhiệt bằng Thiên Bạng, nàng chưa siêng năng đến mức oanh oanh đánh từng người. sở trường của nàng là y thuật. Vì vậy, thân ảnh quý dị của Nguyệt Điệp thoát ẩn thoát hiện, nàng đi đến đâu, thi thể ngã xuống đến đó. Vô thanh vô thức mà chết đi, trình độ độc y như thế này quả nhiên là thượng thừa. “Nhị” cũng đi theo chủ tử của mình, ẩn thân giết địch, một kiếm nhanh gọn dứt khoát khiến cho đám người Âu Dương Hàn Phong phải chặc lưỡi, trình độ ám sát không tồi. Vì thế, một chủ, một tớ cứ thế thân nhiên giết địch, không ồn ào nhưng lại là người có hiệu suất “làm việc” cao nhất. Hảo nguy hiểm a~

Còn bên Thượng Quan Khương cùng Nam Cung Thần thì ầm ầm náo nhiệt, ánh kiếm ánh đao không ngừng nghỉ. Giết người đến đỏ mắt, người này ngã xuống thì lại có kẻ mới lên, trong chốc lát ầm ầm vang dội, không bên nào chịu thua bên nào.

Nhưng kinh điển nhất phải nói đến chỗ của Tử Hy cùng Âu Dương Hàn Phong, quả không thể dùng từ ngữ nào để mà hình dung. Máu chảy thành sông, thi thể chất đồng cùng với tiếng kêu vang thảm thiết. Hai người một tả một hữu, một đao một kiếm, một tu la một tử thần, diễm nhiên vùng kiếm, bình tĩnh lấy mạng kẻ đối diện. Chiêu với chiêu tàn nhẫn khôn cùng, chính là không chừa một đường sống. Một chiêu một mạng, huyết đỏ như hoa bắn lên huyền y cùng hắc bào càng tô đậm lên vẻ yêu mị. Quả thật... chính là một đôi trời sinh.

Thượng Quan Vân cùng thần y Phi Lâm không chịu thua, đứng giữa điện mà chém giết. Thần y đúng là thần y, giết người nhưng lại tao nhã như trích tiên, làm cho người ta không tự chủ thấy rằng, những người kia đáng chết vô cùng chính là đội hấn tới giết. Thượng Quan Vân hưng phấn, lợi kiếm trong tay không khách khí tàn sát bừa bãi, máu tươi bắn ra không ngừng nhưng lạ càng kích thích hấn. Hấn như một con dã thú lâu ngày bị nhốt xích, này được thả ra điên cuồng tàn sát. Thật thống khoái!

Chỉ thấy... trong chốc lát, máu chảy ngập tràn Lưu Ly cung. Tanh tươi mà yêu mị, ầm nóng mà cuồng dã, xác người đếm không xuể. Đám nữ quyền lực này đã không chịu được, nồn thốc nồn tháo mà ngã đi. Một vài vị phụ nhân gan dạ, vẫn diễm nhiên chăm chú vào trận chiến, tìm bóng hình của trượng phụ mình. Còn năm vạn binh mã ngoài cung? Thật xin lỗi, ủy khuất kế hoạch của Lang Kì Hạch, năm vạn binh mã đó là của Âu Dương Hàn Phong. Lang Kì Hạch có chết cũng không ngờ được, binh mã mà một tay hấn phát triển lại chính là thuộc hạ của Hàn Vương. Còn về phần Dương Quang Hạo, hấn bị trói một góc, không ngừng gầy dựa lại bị phụ nhân của Hộ quốc tướng quân Trung Khiêm đạp cho mấy đạp. Một cuộc phân loạn, cứ như vậy mà bị đổ bệ!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Dị biến (Thượng)

Lưu ly cung, máu... nhuộm đỏ! Máu đỏ kiêu dã, máu đỏ yêu mị như loài hoa mạn đà la nơi vong xuyên địa ngục. Thi thể chất thành đồng khiến người ta cảm thấy ghê rợn. Mấy canh giờ trước, nơi đây là cung điện xa hoa đẹp đẽ, còn bây giờ, không khác gì chốn địa ngục trần gian.

Thượng Quan Vân cùng đám sáu người Tử Hy đạp lên thi thể mà bước. Ánh mắt lạnh băng nhìn Dương Quang Hạo trước mắt. Hấn (DQH) một thân đầu tóc rối bù, quan y rách nát vô cùng chật vật, nào đâu còn dáng Dương đại Tể Tướng cao cao tại thượng? Nữ quyền đã được binh lính mang ra ngoài, tất cả đều hoảng sợ, đêm nay chính là ác mộng, chính là địa ngục!!!

“Dương Quang Hạo, trông người rất không được khỏe nhì!”, Thượng Quan Vân nhếch miệng cười, vô cùng khinh bỉ cùng mỉa mai. Dương Quang Hạo trừng mắt không can tâm, nhưng đột nhiên, hấn cười!

Dương Quang Hạo cười, thâm trầm cùng quý dị khiến người khác phải giật mình.

“Hahaaa... hahaa... Thượng Quan Vân, người nhưng mà nghĩ các người thắng rồi sao? Không đâu, không đâu, hahaaaa... haaa... các người vĩnh viễn không thể nào thắng được, hahaaa... bọn họ...”, hấn chưa dứt lời, một mũi tên từ ngoài điện phá không mà đến. Thương Quan Vân cùng sáu người Tử Hy giật mình, thâm kêu không ồn nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn cản được. Mũi tên xuyên qua cổ của Dương Quang Hạo, sâu đến tận gốc. Máu tươi trào ra cuốn lấy mũi tên, từng giọt, từng giọt thấm đẫm quan y của hấn.

Trên mặt của Dương Quan Hạo treo lên vẻ sợ hãi, hai mắt tròn trừng cùng miệng há lớn, vô cùng đáng sợ!

“Người nào”, Từ Hy tức giận quát lên, phía ngoài điện, khoảng hai mươi hắc y nhân đáp không mà đến, vô công rõ ràng là nhị lưu cao thủ!

Tất cả mọi người treo lên vẻ phòng bị, quan sát đối thủ. Đám người hắc y nhân này vẻ mặt dữ tợn, trên người thoát ra huyết khí, rõ ràng là loại giết người đến không thể nào quen tay hơn. Tên thủ lĩnh khàn khàn phun ra một hiệu lệnh: SAT!

Trong phút chốc, hắc y nhân như thủy triều đen lao đến, Lưu Ly điện một lần nữa hỗn loạn. Máu như mưa văng ra tứ phía nhưng không một ai quan tâm, chỉ có chiến ý, chỉ có điên cuồng tàn sát, điên cuồng chém giết.

Nửa canh giờ, bảy người Từ Hy chính là bước đi trên máu, những đóa hoa huyết vương vãn trên y phục, đẹp kinh người.

Thiên Băng thở dốc, khuôn mặt trắng bệch, máu từ cánh tay không ngừng chảy xuống, nàng dĩ nhiên bị thương không nhẹ. Thân hình Nguyệt Diệp hơi run rẩy, cánh tay áo trái đã bị cắt đi một mảnh, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết. Từ Hy trầm mặt, không phản ứng nhìn đám hắc y nhân trước mắt, nàng lẳng lặng mà không để ý, cổ tay kia đã nhuộm đầy máu tươi... là máu của nàng. Từng giọt, từng giọt nở rộ dưới thảm máu của Lưu Ly Điện.

Thượng Quan Vân trầm mặt, trên người không ít vết thương, hoàng bào rực rỡ giờ đây nhuộm đậm máu, máu của hắn, máu của kẻ bị hắn giết. Thượng Quan Khương bạch y cũng trở thành huyết y, khuôn mặt lộ vẻ rõ rệt một nỗi, hiển nhiên là do dùng quá nhiều nội lực. Nam Cung Thần đứng bên cạnh Nguyệt Diệp, nhẹ nhàng đỡ lấy nàng mà không lo cho vết chém kinh người trên cánh tay. Âu Dương Hàn Phong vẫn cầm đao, ngao nghể đứng đó, máu tươi như tôn lên vẻ thị huyết của hắn. Nhìn vết cắt trên cổ tay của Từ Hy, đồng tử hắn co rút lại, hắn tức giận!

Đám hắc y nhân lúc này cũng tổn thất nặng nề, hai mươi người, giờ còn ba. Hiển nhiên, không thể nào là đối thủ của bảy người Từ Hy trước mắt. Chợt! một tên biến mất, Thượng Quan Vân, Thiên Băng, Nguyệt Diệp cùng Từ Hy giật mình, đây không phải là...

Một tên khác lại lao nhanh vào Nam Cung Thần, đao trong tay lấy khí thế chém xuống vết thương trên cánh tay của hắn (NCT) nhưng Nguyệt Diệp bên cạnh nhanh chóng đẩy Nam Cung Thần sang một bên, tay phải cầm một thanh ngân đao, không hạ thủ phóng vào tử huyết của tên trước mắt.

Nhanh! Độc! Chính xác! Ngân đao lao nhanh tới, cắm phập vào cổ của tên hắc y nhân. Hoa máu lại trào ra không ngừng, hắc y nhân, ngã xuống.

“Cẩn thận!”, Từ Hy hét lên nhưng không kịp, một thanh đao đã kề vào cổ của Nguyệt Diệp.

Lưỡi đao sáng bóng, lạnh ngắt đặt trước cổ, Nguyệt Diệp chỉ thấy hô hấp một trận khó khăn. Tay nàng khẽ động, cánh tay áo bên phải rũ xuống, che đi bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt một thanh ngân đao khác, sắc bén đến đáng sợ.

Nếu mà người của thế giới các nàng nhìn thấy, chắc chắn sẽ kêu lên một trận kinh hô. Thanh ngân đao kia không cái khác, chính là đao phẫu thuật!

Nhưng mà không ngờ, hắc y nhân như biết trước được hành động của nàng, tay hắn khẽ dùng lực, như dễ dàng lấy đi một món đồ chơi, hắn cướp lấy thanh ngân đao trong tay nàng. Nguyệt Diệp giật mình, làm sao hắn lại biết được.

“Nguyệt Diệp”, Nam Cung Thần hét lên

“Đứng lại, nếu không, người đừng mong nàng sống sót”, tên hắc y nhân lạnh giọng quát lên.

“Thả nàng ra!”, Từ Hy lạnh lùng lên tiếng, Thiên Băng đằng sau đã lo đến gấp không thở nổi, ngày cả Thượng Quan Vân cũng đỏ mặt hôi lạnh.

Hơi thở cuồng mãnh mà nguy hiểm khiến Nguyệt Diệp bỗng nhiên nhớ đến một người, ngay cả giọng nói ngông cuồng cũng giống hệt. Dưới ánh sáng của dạ minh châu, nàng hốt hoảng kêu lên. Cái tên mà khiến Từ Hy, Thiên Băng cùng Thượng Quan Vân giật mình.

“Hắc Báo!!!”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27.2: Di biến (Hạ) - Hắc báo sơ hiện

Hắc Báo??? Đồng tử Thiên Băng cùng Từ Hy chợt co rút lại, biểu tình vô cùng nghiêm trọng. Mà tên hắc y nhân đang khống chế Nguyệt Diệp cũng cười lên ha ha, nụ cười quỷ dị khiến không ít người phải rùng mình.

“Hắc báo, lại là tên khốn kiếp nhà ngươi?”, Thiên Băng nghiêng răng tức tối, tay phải rút ra thanh chiến đao màu trắng.

Ba năm trước Hắc Báo một trận nhục nhả khiến nàng hận thấu trời, thế không đội trời chung với con người biến thái này. Ba năm sau, vậy mà gặp lại hắn, bây giờ còn lấy Nguyệt Diệp uy hiếp các nàng. Thù cũ hận mới, hôm nay chắc chắn phải tính sổ rõ ràng.

Mọi người giật mình, từ lúc xuyên không cho tới nay, Thiên Băng chưa bao giờ chân chính rút ra vũ khí thật sự của mình vậy mà bây giờ, khi mới gặp Hắc Báo nàng không do dự xuất ra chiến đao. Điều đó đủ chứng tỏ, Hắc Báo vô cùng không tầm thường.

“Quân sư tiểu bạch, thật không ngờ Hắc Báo ta lại có vinh dự để ngươi nhớ tên”, Hắc Báo nói, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Thiên Băng giận đến run người.

“Tiểu Bạch cái đầu ngươi, ngươi mới là tiểu bạch, cả nhà ngươi đều là tiểu bạch, mười tám đời tổ tông nhà ngươi đều là tiểu bạch”, từ trước đến giờ, Thiên Băng ghét nhất bị người khác nói là tiểu bạch. Tiểu Bạch cái con mẹ nhà ngươi ấy!

Mọi người đồng loạt co rút khóe miệng, một số người lại đem ánh mắt sùng bái nhìn về phía Thiên Băng. Trình độ mắng chửi người thượng thừa a. Thiên Băng đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi tuyệt nhiên không hay biết mình đã thu được “fan hâm mộ”.

“Ta xin đính chính lại, cậu của ta tên là Hắc Minh, không phải là tiểu bạch”, Hắc Báo nghiêm túc đáp lại, vẻ mặt vô cùng đáng đánh đòn.

Thiên Băng nghe thấy thế tròn tròn mắt, răng nghiêng với nhau kêu lên ken két.

Từ Hy thăm giật mình, Hắc Minh? Không phải, tuyệt đối không phải, chắc chỉ là tên trùng tên... Hắc Báo ở đối diện thu hết tất cả biểu tình của nàng vào mắt, ánh mắt hần lóe lên tia sáng, trong đó, ba phần ôn nhu, ba phần thương yêu, ba phần lo lắng và một phần chờ đợi.

Không ai để ý đến biểu hiện khác thường của Hắc Báo, chỉ trừ một người, Thượng Quan Vân.

Từ Hy không cho mình suy nghĩ nhiều nữa, tay phải hóa chưởng, hướng thẳng vai phải Hắc Báo chụp tới. Mà Nguyệt Diệp cũng đồng thời ấn ý hất lên bột phấn. Hắc Báo thấy thế cũng vội vàng đẩy Nguyệt Diệp ra, chống lại chưởng của Từ Hy. Mọi thứ diễn ra trong chớp mắt, chỉ nghe một tiếng oanh vang dội, Nguyệt Diệp được Nam Cung Thần đỡ lấy, Từ Hy phải lùi về sau hai bước còn Hắc Báo chặt vật lui lại hơn chục bước mới ổn định lại thân thể. Nhưng đằng sau hắn, chính là thân ảnh của Thiên Băng và Thượng Quan Vân, chiến đao màu trắng lạnh lẽo vung lên cùng chưởng khí lao thẳng, mang theo mười phần lãnh ý hướng lưng Hắc Báo hung hãn chém tới.

Hắc Báo âm thầm ảo não, thân thể vội né tránh nhưng tay phải cũng bị trúng một đao, hàn khí thấm vào tận xương tủy khiến hắn một phen cắn răng đau đớn. Hắc Báo trừng mắt, phía dưới chân đá một thanh đao hướng thẳng về Nguyệt Diệp. Nam Cung Thần ở bên cạnh nhú mày, keng! Kiếm chạm đao, trong chớp mắt, thanh đao gãy vụn thành mấy mảnh. Nhân cơ hội, tay áo màu đen của Hắc Báo vung lên, một đám sương mù quỷ dị bao phủ toàn bộ cung điện khiến mọi người ho sặc sụa. Trong màn khói này, Hắc Báo âm thầm vận khinh công trốn đi. Nhưng chưởng phong phá không mà đến khiến hắn kinh hãi, oanh một cái, cả người Hắc Báo văng ra mấy thước, đối diện với hắn là đôi mắt lạnh lẽo, sâu không thấy đáy của Âu Dương Hàn Phong.

Phốc một tiếng, một đoá huyết liên nở rộ giữa không trung. Hắc Báo nghiêng răng, chặt vật thoát ra ngoài. Thù này hắn sẽ nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28.1: An bài. Rời đi (thượng)

Một đêm phong vân huyết vũ, Thượng Quan Vân lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, diệt trừ hết mầm mống của Dương Quang Hạo khiến mọi người sợ hãi không thôi. Hắn tuyệt nhiên không lượng thứ cho bất kì trường hợp nào, chu di cửu tộc! Tiếng khóc ai oán vang thấu tận trời xanh nhưng không một ai thương cảm. Chuyện từ xưa ai cũng biết, thắng làm vua, thua làm giặc, kết cục này chính là tự họ chuốc lấy.

Âu Dương Hàn Phong, Nam Cung Thần cùng Thượng Quan Khương cũng thanh lọc lại hết thảy trên dưới triều đình. Một tuần ròng rã trôi đi dưới sự bất an hoảng sợ của vô số người, cuối cùng, tất cả cũng hết thảy chấm dứt. Nội bộ còn sót lại chưa đến phân nửa khiến Thượng Quan Vân đau đầu.

“Này, mở cuộc thi Trạng Nguyên đi!”, Trong ngự thư phòng, Thiên Băng gặm một miếng táo rời nói.

“Chuyện đó chắc chắn phải làm, nhưng cho dù vậy cũng không bù nổi vào số lượng đã mất đi”, Thượng Quan Vân mệt mỏi xoa mi tâm. Đôi mắt thâm đen cùng khuôn mặt tiểu tụy chứng tỏ hắn bị dày vò rất nhiều.

“Ngu ngốc!”, nhưng mà hắn vừa dứt lời thì sáu người còn lại đồng thanh lên tiếng khiến Thượng Quan Vân một trận choáng váng.

“Bộ ngươi thiếu thuốc hạ à?”, Nguyệt Diệp không kiên nhẫn phun ra một câu.

“Ta không thiếu việc!”, gân xanh trên trán Thượng Quan Vân bạo nổi, gần đây nhiều việc đều tập trung dồn hết vào một chỗ khiến hắn phải xoay đi xoay lại. Âm vệ cũng bị điều động đi gần hết chứ không hẳn cũng đâu nhất thiết phải đau đầu suy nghĩ?

“Chắc, Hàn vương gia đại đại nổi danh cũng đâu thiếu!”, Từ Hy chán nản nghiêng cứu khỏi ngọc bội rồi phun ra một câu.

Thượng Quan Vân bỗng nhiên cảm thấy mình ngu đi rất nhiều. Chẳng phải sao? Âu Dương Hàn Phong cái gì cũng không nhiều, duy chỉ có nhân lực vô cùng hùng hậu. Ánh mắt sáng lên nhìn thân ảnh hắc bào trước mắt, chưa kịp nói câu nào, hắn đã bị Hàn Phong dội một gáo nước lạnh:

“Ta thừa việc à?”, mắt lạnh đảo tới khiến Thượng Quan Vân khóc không ra nước mắt. Tên này chính là cố tình trả thù hấn cái vụ của Tiểu Hy hay sao?

“Được rồi, ta vẫn còn một số người có thể thế vào vị trí trống ấy!”, Nam Cung Thần thờ dài. Ánh mắt đồng cảm nhìn Thượng Quan Vân, nhìn đi, nhìn đi, có ai nghĩ một hoàng thượng cao cao tại thượng lại phải chịu loại này ủy khuất? Dù tội nghiệp a~

“Nam Cung Thần, ta biết người tốt với ta nhất mà.”, Thượng Quan Vân vui mừng hét lên, hấn bật dậy định nhào tới ôm Nam Cung Thần thì bị một hành động “stop” ngăn cản. Đôi mắt phượng lãnh lẽo đảo qua,

“Nếu người còn bước lại một lần nữa thì ta chắc chắn sẽ đổi ý”, Nam Cung Thần nói.

“Ách, bình tĩnh, bình tĩnh!”, Thượng Quan Vân đỏ mặt hộc hộc rồi cười hề hề ngồi xuống. Phía sau gáy đỏ đầy mồ hôi hột, chỉ cần nghĩ đến cảnh Nam Cung Thần không phải người tới giúp đỡ, hấn có thể tưởng tượng ra cảnh mình bị đè chết dưới đồng tẩu chương =_III.

“Được rồi, an bài mọi thứ đi, chiều hôm nay mình sẽ rời đi một thời gian”, Từ Hy để miếng ngọc bội xuống bàn, chậm rì rì nói ra từng chữ khiến mọi người kinh ngạc.

“Cái gì!!!!”, sáu người đồng thanh hét lên. Thiên Bổng trợn to mắt, Nguyệt Diệp nhú mày lo lắng, Thượng Quan Vân, Nam Cung Thần và Thượng Quan Khương choáng váng mặt mũi còn Âu Dương Hàn Phong bóp chặt tay thành nắm đấm. Rắc! Ly trà trong tay hấn thoáng biến thành bột vụn. Mà Từ Hy một bộ dạng không quan tâm nghiêm túc gặt đầu.

“Đúng vậy, chiều nay sẽ đi mà lần này, chính là một năm!”

Rầm! Phanh! Âu Dương Hàn Phong gân xanh cuộn cuộn đập tay xuống bàn, ngay sau đó chiếc bàn chia năm xẻ bảy, oanh oanh liệt liệt nát vụn.

Năm người Thượng Quan Vân đồng loạt nuốt nước bọt, không khí thoáng chốc bị đè nén lại khiến họ cũng phải rùng mình. Này... chỉ sợ lớn chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 28.2: Rời đi (Hạ). Hôn rồi!

“Có chuyện?”, Âu Dương Hàn Phong áp chế gân xanh nổi đầy trên trán, khóc khóc phun ra một câu nhưng trong lòng hấn lại hoảng sợ như con nai đi lạc rồi. Nàng định rời hấn mà đi sao? Ngay cả nàng cũng rời khỏi hấn, giống như người đó, trước kia...

“Không phải là chuyện của người!”, Từ Hy cũng lạnh lùng đáp lại. Gương mặt không một biểu cảm nhìn người đối diện.

“Ta muốn biết!”, Âu Dương Hàn Phong bá đạo nói. Nếu ai gây khó dễ cho nàng, hấn sẽ giết người đó. Nếu ai dám tính kể nàng, hấn cũng sẽ giúp nàng trừ khử giải quyết hậu họa. Còn nếu nàng muốn ngoại đạo người khác, hấn sẽ thay nàng thu dọn tàn cuộc. Hấn sẽ làm tất cả, để nàng không thể rời đi, không thể rời xa hấn.

“Ta với người quen thân lắm sao?”, Từ Hy nói ra một câu khiến Âu Dương Hàn Phong sững sốt. Hấn và nàng, quen thân sao? Không! Không thân bằng Thượng Quan Vân, không thân bằng Thiên Bổng và Nguyệt Diệp. Trong chớp lát, Âu Dương Hàn Phong có thể nghe được tiếng đầu óc mình nổ tung!

“Ta...”

“Đủ rồi”, Từ Hy không kiên nhẫn đứng dậy. Ánh mắt chưa một lần nhìn Âu Dương Hàn Phong lấy một cái thật lâu, nàng xoay người bỏ đi.

“Ta với người, cùng lắm cũng chỉ bèo nước gặp nhau. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Hai chúng ta, chỉ là bằng hữu mà thôi”, Âu Dương Hàn Phong bàn thân. Ánh mắt mông lung nhìn hồng y kiều diễm dần dần biến mất trước mắt. Câu nói của nàng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi có thể hòa lẫn vào không khí, nhưng nó lại giống như lợi đao xuyên thẳng vào tim Âu Dương Hàn Phong.

Nhìn thân ảnh hắc y bất động trước mắt, năm người Nam Cung Thần nhìn nhau rồi phức tạp thờ dài. Chuyện này, bọn họ không giúp được rồi.

“Này!”, Nam Cung Thần hét hoảng kêu lên nhưng hấn bảo vẫn phản phật lay chuyển trong không khí. Âu Dương Hàn Phong cứ như thế mà phi đi. Thương Quan Vân về mặt như ăn phải hồ tiêu, hấn cứ như vậy mà đi? Cứ như vậy mà để lại cho mình một đồng việc? Cứ như vậy mà đuổi theo giai nhân?

----- Ta – Là – Phân – Cách – Tuyến – ! - !- -----

Từ Hy cảm nhận được thân ảnh phía sau, trong lòng lại một lần buồn chán. Nàng rốt cuộc đã tạo nên nghiệt gì a? cái tên chiến thần kia không phải rất bận bịu sao? Vậy tại sao lại cứ bám theo nàng vậy?

Nàng rót cuộc không chịu nổi rồi. Từ Hy ngừng bước, thân thể nhỏ nhắn hạ xuống cửa Đông mà không lâu sau đó, hắc bào cũng mạnh mẽ đáp xuống Từ Hy đảo mắt không biết nói gì, người này hôm nay ăn trứng thử gì vậy?

“Đừng theo ta!!!”, nàng nghiêng răng gằn lên từng chữ.

“Chờ ta...”

“Hả?”, nghe hần lăm bầm, Từ Hy cũng khó hiểu nhưng đến lần này nàng lại thất thần, bởi lẽ, khuôn mặt yêu nghiệt kia phóng đại trước mặt nàng. Mọi bỗng nhiên trở nên tê dại. Oanh!

Từ Hy cứng đờ người, ánh mắt tròn to lên với biểu cảm không thể tin được. Nhưng rất nhanh, mấy giây sau, Âu Dương Hàn Phong đã rời khỏi nàng, ánh mắt hần chứa đầy sự tức giận.

“Vật nhỏ, chờ ta!”, hần đi rồi, để lại một câu nói phiêu phiêu trong gió như hồi này nàng nói với hần...

“Âu Dương Hàn Phong, người dám ăn đậu hũ của lão nương!!!”, Cửa thành phía Đông một giọng rống to khiến chim chóc bay tán loạn. Mọi người chỉ thấy rừng mình, mao cốt tung nhiên. [nổi da gà]

“Chủ nhân, bên Xích Kha truyền mật báo, nhị trưởng lão đã xuất ra hành động”, một bóng đen tựa như u hồn không một lời xuất hiện, quỳ xuống bẩm báo với Từ Hy.

“Nhị trưởng lão sợ là quá gấp gáp”, Từ Hy nhíu mày phiền muộn.

“Kẻ đó cũng không buông tha”, bóng đen trầm giọng nói.

“Lãnh, ta biết nhị trưởng lão là gia gia của ngươi. Nhưng suy cho cùng chúng ta cũng không thể gấp gáp được, người hiểu không?”, Từ Hy ôm trán. Tên đầu gối này...

“Thuộc hạ hiểu!”, Lãnh cứng ngắc đáp lại từng chữ khiến Từ Hy muốn chửi thề.

Ni mã! Hiểu cái con mẹ ngươi ấy!!!

Hoàng hôn buông xuống, máu vàng cam điểm lệt động lòng người. Đầu tháng ba, cây đào rải hoa trong nắng sẽ chiều. Gió vẫn lưu luyến mon man khắp mọi ngõ ngách.

“Này, Tiểu Hy, cậu nhất quyết phải đi à?”, Thiên Băng sụt sùi.

“Ừ, nhất định”, Từ Hy gật nhẹ đầu, bàn tay nhỏ nhắn khẽ xoa đầu người trước mắt, “Thiên Băng, mạnh khỏe”

“Ô ô, ngươi cũng vậy!”, Thiên Băng nhào vào lòng Từ Hy, không ngừng cọ sát.

“Được rồi, ngươi cũng đi đi”, Nguyệt Diệp nhíu mày, lạnh lùng nói. Từ Hy co rút khóe miệng, này, đuổi nàng đi sao.

“Đứng đấy, đi đi”, Thượng Quan Vân như đọc được suy nghĩ của nàng không khách khí phẩy tay.

“Này, mấy cậu nhớ đấy”, nàng lườm mọi người một cái sau đó, ánh mắt khẽ chuyển nhìn xung quanh. Hần... không tới thật? Không hiểu vì sao, Từ Hy lại cảm thấy buồn phiền.

Gặp quý! Nàng rừng mình, tại sao lại buồn phiền? Đáng lẽ nàng phải vui cơ chứ. Từ Hy ảo não nhéo mình một cái, nàng còn chưa tỉnh số hần vụ dám ăn đậu hũ của nàng. Đúng vậy, vì nàng không trả thù được hần nên mới buồn phiền. Là chuyện đó, không có khả năng khác xảy ra. Từ Hy cắn răng leo lên bảo mẫu.

“Tạm biệt, một năm sau gặp lại!”, áo choàng màu đỏ phấp phới khiến cho Thượng Quan Vân, Thiên Băng và Nguyệt Diệp một phen tư vị hỗn hợp. Đi rồi! Bao năm qua đi rồi lại về, về rồi lại đi, đáng lẽ, họ phi thường quen thuộc với cảnh chia tay này. Nhưng biết làm sao đây, bỗng dưng, họ cảm thấy cuộc chia tay này, chính là mãi mãi...

“Cậu chủ, tiểu thư!!!”, Thượng Quan Vân cùng mọi người đang định trở về thì một tiếng nói vang lên khiến họ đứng sững lại.

Không – thể – tin – nổi! Đúng vậy, là không thể tin được. Thượng Quan Vân mấy mớ quay đầu lại, chỉ thấy đối diện hần là một nữ tử. Mái tóc ngắn ki lạp, trên người nàng không đeo một vật trang sức nào cả. Một bộ váy dài màu vàng tôn lên nước da trắng ngần, đôi mắt to híp lại thành hình bán nguyệt. Cả Thiên Băng cùng Nguyệt Diệp sùng sốt kêu lên: “Daisy????????????”

Đúng vậy, người trước mắt là thư ký kiếp trước kiêm luôn cánh tay trái đắc lực của Thượng Quan Vân – Lãnh Ngạn Nhữ - Daisy!

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kỳ Ba Vị Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

